

သိပ္ပံအချစ်

သက္ကရာဇ် ၂၅၀၆.....။

လမ်းမပေါ်တွင် မြူခိုးများဆိုင်းနေသည်။

အချိန်ကား...နေ့လည် ၁:၃၀။

မောင်မောင်ဇန်တစ်ယောက် ကန်တော်ကြီးပတ်လမ်းအတိုင်း သူ၏ MM-flyer 05 ယာဉ်ငယ်လေးကို မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ အလိုအလျှောက်မောင်းနှင်ပေးသော ကွန်ပျူတာစနစ်တပ်ဆင်ထားသော်လည်း ထိုစနစ်ကို ဂိုထောင်မှ ယာဉ်အထုတ်အသွင်းပြုလုပ်သည်။ အချိန်မှလွဲကျန်အချိန်များတွင် အသုံးပြုခြင်းမရှိ။ လူကိုယ်တိုင် လက်ဖြင့် မောင်းရသောအရာသာကို သူပို၍အကြိုက်တွေ့မိသည်။ ယာဉ်များကို လက်ဖြင့်မောင်းနှင်သောစနစ်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ ခန့်ကပင်ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မည်သူမဆို သွားလိုသည်နေရာအား ကွန်ပျူတာကို အမိန့်ပေးညွှန်ကြားရုံဖြင့် ယာဉ်များကို အလိုအလျှောက်မောင်းနှင်နိုင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မောင်မောင်ဇန်မှာ လူတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူမှလွဲ၍ မည်သည့်အရာကိုမှ ယုံကြည်ခြင်းမရှိ။

မြူခိုးများဝေနေသည်။ လမ်းမတစ်လျှောက် ကွန်ပျူတာရေဒါစနစ်ကို အသုံးပြု၍ ယာဉ်ကိုမောင်းနှင်နေရင်း သူ့အတွေးထဲ၌ ပတ်ဝန်းကျင်ညစ်ညမ်းမှုအကြောင်းကို တွေးတောနေမိသည်။ တချိန်ကဆိုလျှင် ဤလမ်းကြီးမှာ ရှုခင်းကောင်းကောင်းဖြင့် လှပသောလမ်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပေလိမ့်မယ်။ ကန်တော်ကြီးရေပြင်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေနအေးလေးများကို ရှုရှိုက်၍ ကြည့်လင်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်အား ရေဒါသုံးစရာမလိုဘဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ခဲ့ရပေမည်။ ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်အတွင်း သွားလာလှုပ်ရှား ချစ်တင်းနှောနှောကြသော ချစ်သူမောင်မယ်များကို အားကျစဖွယ်တွေ့ခဲ့ရပေမည်။

သို့ရာတွင် လက်ရှိအခြေအနေမှာတော့ ထိုအရာအားလုံးတစ်ခုမျှမရှိတော့။ ကြည့်လေရာတိုင်းမှာ မြူတွေ ဆိုင်းနေသဖြင့် အဖြူရောင်ဂျပင်ကြီးအဖြစ်သာ မြင်နေရသည်။ လေထုဆိုသည်မှာလည်း ယာဉ်ထဲကို လုံးဝ ဝင်စေ၍မရ။ အဆိပ်ခိုးငွေ့များနှင့်သာပြည့်နေသဖြင့် ယာဉ်ကို မှန်အလုံပိတ်ပြီး အတွင်း၌အောက်ဆီဂျင်လွှတ် ထားရသည်။ ဤသည်မှာ စက်မှုလုပ်ငန်းများ အဆမတန်တိုးတက်လာမှု၏ ပြယုဒပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ခုလိုချင်လျှင် တစ်ခုပေးရသည်ဟူသော ဥပဒေသအတိုင်း အဆင့်မြင့်မားသော လူနေမှုဘဝများ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ရေးအတွက် လှပသော သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကြီးအား စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။

အတွေးထဲနစ်ချောနေရင်းမှ ရှေ့တွင်ဥမင်ဝင်ပေါက်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် ယာဉ်ကိုအရှိန်အနည်းငယ် လျှော့ချလိုက်သည်။ အမှန်တကယ်တော့ မောင်မောင်ဇန်မောင်းနှင်နေသည် ဤလမ်းကြီးမှာ ယာဉ်အသွားအလာ မရှိသလောက်နည်းသော လမ်းမကြီးဖြစ်သည်။ ယာဉ်များမှာ များသောအားဖြင့် မြေအောက်ဥမင်များမှသာ အသွားများကြသည်။ စက်ရုပ်ယာဉ်ထိန်းရဲများ၏ စည်းစနစ်ကျနသော လမ်းညွှန်မှုများကြောင့် ယာဉ်ကြောပိတ်ဆိုမှုမှာ မရှိသလောက်နည်းပါးသည်။ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းဥမင်သို့ ဝင်သည်အပေါက်မှ အထဲသို့မောင်းဝင်ခဲ့ရင်း အတွေးစကို ဆက်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူ့ယာဉ်မှာမောင်းနှင်နေရင်းနှင့် တုန်ခန်ထိုးရပ်သွားသည်။ လမ်းဘေးယာဉ်ထိန်းရဲ ရုံငယ်လေးမှ စက်ရုပ်ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့မှ သူ့ယာဉ် သံလိုက်စက်ကွင်းမိသွားပြီဟု သိလိုက်ရသည်။ စက်ရုပ်ရဲက ကားနားကိုရောက်လာသည်။

“အိုင်ဒီလေး တစ်ချက်လောက်ပြလို ရမလားခင်ဗျာ”

စက်ရုပ်ပါးစပ်နေရာရှိ စပီကာမှချိုသာသော အသံထွက်လာသည်။ သူ အိုင်ဒီကတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သောအခါ ညင်ညင်သာသာဆွဲယူသွားပြီး ရင်ဘတ်နေရာရှိ အိုင်ဒီစလော့၌ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ စက်ရုပ်ဝမ်းဗိုက်ရှိ ဖန်သားပြင်၌ သူနှင့်သက်ဆိုင်သော ဒေတာအချက်အလက်များပေါ်လာသည်။

Name - Dr.Mg Mg Zan

Birth Date - (9-7-2481)

Job - Scientist

Department - National Research & Depelopment Ministry (NRDM)

“အနောက်အယုတ်ပေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါဒေါက်တာ။ ဒေါက်တာရဲ့ယာဉ်က သတ်မှတ်မိုင်နှုန်းထက်လျော့ပြီး မောင်းနှင်လာတဲ့အတွက် ခုလိုတာဝန်အရလုပ်ရတာပါ”

စက်ရုပ်ရဲသားလေးက ချိုသာစွာပြော၍ သူ့အိုင်ဒီတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သည့်အကြိမ် အရေအတွက် တစ်ခု ထပ်တိုးလိုက်သည်။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ သူမောင်းလာသည့်နှုန်းက ကီလို ၈၀ ခန့်သာရှိသည်။ လမ်းများ ယာဉ်ကြောပိတ်ဆို့မှုမှ ကာကွယ်နိုင်ရန် မြို့တော်ယာဉ်ထိန်းအဖွဲ့မှ သတ်မှတ်ထားသောနှုန်းမှာ တစ်နာရီ ကီလို ၁၂၀ အထက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ယာဉ်မှာ လက်နှင့်ထိန်းချုပ်မောင်းနှင်သဖြင့် အမြဲတန်းကီလို ၁၀၀ ထက်ပို မောင်းလေ့မရှိ။ ထို့အတွက် မကြာခဏ ယာဉ်ထိန်းရဲများနှင့် ကြုံရသည်မှာ သူ့အတွက် မဆန်းတော့ပေ။ သူ့အိုင်ဒီ တွင် သတ်မှတ်ထားသော ပြစ်မှုကျူးလွန်မှုပမာဏထက် ကျော်လွန်ပါက လူမှုရေး လုပ်ငန်းများကို ၂၄ နာရီကြာ ဆောင်ရွက်စေမည့်ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခြင်းခံရမည်ဖြစ်သည်။

သူ့အိုင်ဒီကို ပြန်ယူပြီး ယာဉ်ကိုဆက်လက်မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ မကြာမီအချိန်အတွင်း သူ၏ရုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ယာဉ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ယာဉ်ကို အော်တိုမောင်းနှင်စနစ်သို့ ပြောင်းလဲ၍ ကားပါကင်သို့သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

NRDM ဟုရေးထားသော ဂိတ်ပေါက်ဝဆီသို့ရောက်သောအခါ အဝင်ဝမှအိုင်ဒီစလော့လေးထဲသို့ သူ့အိုင်ဒီကတ်ကိုထိုးထည့်လိုက်ပြီး ဒေါက်တာမောင်မောင်ဇန်ဟု ကျယ်ကျယ်လေးတစ်ချက်အော်လိုက်သည်။ ထိုအခါ တံခါးပေါ်ရှိ Voice Sensor မှမီးနီလေးလင်းသွားသည်။ ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် အသံ Frequency ကို ကွန်ပြူတာမှ တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးသည့် လှိုင်းလေးများ ပေါ်လာပြီးနောက် အသံစစ်ဆေးမှုအောင်မြင်ကြောင်း အချက်ပြသည့် မီးစိမ်းလေး လင်းသွားသည်။ ထို့နောက် ဝင်ပေါက် ဟိုက်ဒရောလစ်တံခါး လျှော့ခနဲ ပွင့်သွားသည်။ သူ့အိုင်ဒီကတ်ကို ပြန်ထုတ်ပြီး စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒုတိယဂိတ်ဝသို့ ရောက်သော အခါ တံခါးဘေးမှဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် အီလက်ထရောနစ်ဘောလ်ပင်ဖြင့် သူ့လတ်မှတ်ကိုရေးထိုးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဒုတိယတံခါးပွင့်သွားပြီး Atomic ဓာတ်လှေကားဆီသို့ရောက်သွားသည်။ ထိုဓာတ်လှေကား၌ ခလုပ် တစ်ခုမျှမပါ။ ဝင်ပေါက်လယ်လောက်တွင် ခွက်ပုံစံလေးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုခွက်ထဲသို့ တံတွေးထွေးထည့်လိုက်သောအခါ ကွန်ပြူတာမှယင်းတံတွေးစက်ကို စစ်ဆေးပြီးနောက် “မင်္ဂလာပါ ဒေါက်တာ”ဟူသော အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ သူက ဓာတ်ခွဲခန်းမဆောင် အေဖိုက် ဟုပြောလိုက်သောအခါ ဓာတ်လှေကား မျက်နှာကျက်အလယ်တည့်တည့်မှ အလင်းတန်းတစ်ခုဖြာကျလာပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အက်တမ် အမှုန်လေးများအဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ အေဖိုက်ခန်းမထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

အေဖိုက်ခန်းမ အက်တောမစ်ဓာတ်လှေကားခန်းထဲတွင် အက်တမ်အမှုန်လေးများ တစ်စချင်းစီ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းသွား၍ မောင်မောင်ဇန်ပုံပေါ်လာသည်။ ဓာတ်လှေကားတံခါးမှာ အလိုအလျောက် ပွင့်သွားပြီး ဧရာမခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ရောက်ရှိသွားသည်။ ခန်းမကြီးအတွင်း၌ လူများရာနှင့်ချီ၍ အလုပ်လုပ်နေကြပြီး စက်ရုပ်များ၊ ကွန်ပြူတာစနစ်ဖြင့် အလိုအလျောက်မောင်းနှင်သော စက်ကိရိယာများကလည်း ၂၃ဟို

သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ သူ့လုပ်ခန်းရှိရာ Section B သို့ဦးတည်၍ လမ်းလျှောက်သွားစဉ် ကုတ်အင်္ကျီ အဖြူများ ဝတ်ဆင်ထားသော အရပ်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်လူနှစ်ဦးက သူ့အားလှမ်း၍နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဟေး... ဒေါက်တာဇန်...ခုမှလာတာလား...”

“အေးဗျာ... ဒီနေ့ အရိန္ဒမာတာဝါမှာ စကြာဝဠာလုံးဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာရှင်များ ညီလာခံရှိတယ်လေဗျာ။ အဲဒီညီလာခံပြီးမှ နေ့လည်စာစားပြီး ပြန်လာတာ” ထိုသူနှစ်ဦးအားပြန်လည်နှုတ်ဆက်၍ အလုပ်ခန်း ရှိရာသို့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုသူနှစ်ဦးမှာ ဒေါက်တာ မိနီမိနှင့် ဒေါက်တာပုတို့ဖြစ်ပြီး NRDM မှအဆင့်မြင့်အရာရှိ သိပ္ပံပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။

သူ၏ရုံးခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ လုံခြုံရေးစက်ရုပ်ကလေးက မင်္ဂလာပါဒေါက်တာဟု နှုတ်ဆက်ပြီး တံခါးနှစ်ချပ်မှာ အလိုအလျှောက်ပွင့်သွားသည်။ အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲ၌ ခေတ်ဆန်ဆန်နှင့် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး မိနီမိနီလေးထိုင်နေသည်။ သူမကား အတွင်းရေးမှူးမလေး ချစ်နင်းဆီ.....။

“မင်္ဂလာပါဆရာ”

“အေး..... မင်္ဂလာပါကွယ်။ နှင်းဆီရေ ဘာထူးသေးလဲ.....”

ချစ်နင်းဆီက ကွန်ပျူတာခလုတ်ကလေးများကို တဒေါက်ဒေါက်နှင့်ခေါက်လိုက်ပြီး ဖန်သားပြင်ပေါ်မှ ပေါ်လာသောစာတန်းလေးများကို ဖတ်ပြသည်။

“မနက် ၉ နာရီ ၁၂ မိနစ်မှာ နိုင်ငံတော်ဇီဝလုံခြုံရေးဗျူရိုက မနက်ဖြန်တက်ရမဲ့ အစည်းအဝေး အတွက် ဒေတာတွေ မေးလ်နဲ့လှမ်းပို့ပါတယ်။ ၉ နာရီ ၂၆ မိနစ်မှာ စမ်းသပ်မှုအမှတ် T 1346 အောင်မြင်ကြောင်း ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်က လှမ်းပြီးအကြောင်းကြားပါတယ်။ ၁၀နာရီ ၄ မိနစ်မှာ အင်္ဂါဂြိုဟ်က ဒေါက်တာစမုတ်ဝိက ညီလာခံအကြောင်း အသံလွန်လှိုင်းနဲ့ လှမ်းမေးပါတယ်။ အဲဒီကနေ နေ့လည် ၁ နာရီအထိကို ဆရာညီလာခံတက်နေကြောင်း အချက်ပြစစ်စတမ်တင်ထားလို့ ဘာမေးလ်မှမဝင်ပါဘူး။ ၁ နာရီ မိနစ်၂၀မှာ ဆရာရဲ့ Girlfriend စန္ဒီဆီကဆရာပြန်ရောက်ပြီလားလို့ လှမ်းမေးပါတယ်”

“အေး...အေး...ဟုတ်ပါပြီ..ခဏနေရင် ဆရာအခန်းထဲကို အောက်ဆီဂျင်ဂျစ်တစ်ခွက် လှမ်းပို့ခိုင်းလိုက် ပါကွယ်”

ချစ်နင်းဆီအား လိုအပ်သည်အချို့ကို မှာကြားခဲ့ပြီး ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မောင်မောင်ဇန် တစ်ယောက် ရုံးခန်းတွင်းရှိ ရေဒီယမ်ဆိုဖာကြီးပေါ်၌ ထိုင်၍အမောဖြေနေမိသည်။ ယနေ့ဆွေးနွေးခဲ့သော အကြောင်းအရာများသည် စကြာဝဠာကြီး နောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးကြီးသောအချက်အလက်များဖြစ်သဖြင့် တော်တော်ခေါင်းပူသွားခဲ့သည်။ တက်ရောက်လာသူများမှာလည်း အရိန္ဒမာတာဝါကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်လှစေမန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ နည်းသော လူအင်အားမဟုတ်။ အရိန္ဒမာတာဝါသည် နေစကြာဝဠာတွင် အကြီးဆုံးနှင့် အမြင့်ဆုံးအစည်းအဝေးခန်းမကြီးရှိရာ တာဝါဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့အား နေစကြာဝဠာမြို့တော်ဟု သတ်မှတ်ပြီးသည်နောက်ပိုင်းတွင် ထိုကဲ့သို့အစည်းအဝေးကြီးများ ပြုလုပ်နိုင်ရန် ထိုတာဝါအား အချိန်တစ်လခွဲခန့် ကြာမြင့်အောင်တည်ဆောက်ခဲ့ရသည်။ ဤသည်မှာ ၂၄ ရာစုနောက်ပိုင်း အကြာဆုံးစံချိန်တစ်ခုဟုပင်ဆိုနိုင်သည်။

ယနေ့အစည်းအဝေးတွင် ဂျူပီတာဂြိုဟ်မှ ဒေါက်တာမွန်လေးတင်သွင်းခဲ့သောအဆိုမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ၂၄ ရာစုနောင်ပိုင်းမှစတင်၍ လူသားများသည် အခြားစကြာဝဠာများမှ ဂြိုဟ်သားများနှင့် ဖန်တီးပေါင်းဖက်ခဲ့ကြပြီး လူတစ်ပိုင်းဂြိုဟ်သားတစ်ပိုင်း သတ္တဝါလေးများ မွေးဖွားလာခဲ့ကြသည်။ ထို ဂြိုဟ်တစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်းများ အရေအတွက်မှာ တစ်စထက်တစ်စ ပိုမိုများပြားလာခဲ့ရာ ကမ္ဘာ့လူဦးရေ၏ ၇ ရာခိုင်နှုန်း ခန့်အထိရှိလာခဲ့သည်။ ထိုနှုန်းဖြင့်သာ ဆက်သွားပါက နောက်ရာစုနှစ် နှစ်ခုအတွင်း လူသားမျိုးနွယ်စစ်စစ်များ

ဤကမ္ဘာမြေပေါ်မှ လုံးဝမျိုးတုန်းပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂြိုဟ်သား လူသား အိမ်ထောင်ပြုမှုကို ကန့်သတ်တားမြစ်ရန် ၎င်းက အဆိုတင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူသားဂြိုဟ်သားပြဿနာကို စဉ်းစားနေရင်းမှ သူ့ချစ်သူလေး စန္ဒီအကြောင်းကို တွေးမိသည်။ စန္ဒီသည် လူတစ်ပိုင်း ဂြိုဟ်သားတစ်ပိုင်း မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ သူမဖခင်မှာ သီမူးဒီစစ်ပြန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မိခင်မှာ သီမူးဒီဂြိုဟ်သားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ၂၄၇၂ ကမ္ဘာ-သီမူးဒီစစ်ပွဲ အပြီးတွင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးစုံဖက်ကြပြီးနောက် ကမ္ဘာမြေသို့ပြန်လာသောအခါ သမီးလေးစန္ဒီကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ စန္ဒီသည် ဖခင်ဖြစ်သူ လူသားခန္ဓာကိုယ်အဆက်အပေါက်ကို ရရှိခဲ့သော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူသီမူးဒီသွေးပါသောကြောင့် ဆံပင်အစိမ်းရောင်၊ အသားအရည် ရွှေရောင်နှင့်ထူးခြားသော စွမ်းရည်များပိုင်ဆိုင်သည်။ အထူးခြားဆုံးအချက်မှာ မိန့်မအင်္ဂါနှစ်ခု ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အတွေးထဲမြောနေရင်း လက်တွင်ပတ်ထားသောနာရီမှ အချက်ပြသဖြင့် အပေါ့သွားရန်အချိန်ရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ အိမ်သာထဲသို့ဝင်၍ ကမုတ်ရှေ့တွင်ရပ်ရင်း နာရီမှ Piss ဆိုသည်။စာတမ်းလေး နှိပ်ပေးလိုက်သည်။ သူ၏လိင်တံမှာ ထောင်မတ်လာပြီး အတွင်းမှ ကျင်ငယ်ရေများထွက်ကျလာသည်။ လက်မှ နာရီတွင် မိတာတံလေးက ဆီးအိမ်အလျော့အတင်းပမာဏကို ဖော်ပြနေသည်။ ဆီးအိမ်မိတာတံလေး အစိမ်းဘက် သို့ရောက်သွားသည်အခါမှ stop ဟူသော ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်ရာ ထွက်ကျနေသောဆီးများ တိကန့် ရပ်သွားသည်။ အိမ်သာအပြင်သို့ပြန်လည်ထွက်လာရင်း အတွေးစက သူလိင်တံဆီသို့ရောက်သွားပြန်သည် ထိုလိင်တံမှာ သိပ္ပံပညာရှင်များ လျှို့ဝှက်၍ အထူးတီထွင်ထားသော လိင်တံအတုနံပါတ် P 001 ဖြစ်သည်။ ထိုလိင်တံကို ခန္ဓာကိုယ်ရှိအာရုံကြောများနှင့် ဆက်သွယ်ထားပြီး တကယ့်လိင်တံအစစ်နှင့်မခြား ခံစားမှုရှိစေရန်ပြုလုပ်ထားသည်။

ထို့ပြင် လိင်တံ ဖန်ရှင်များကိုလည်း လက်တွင်ပတ်ထားသော နာရီမှတဆင့် လိုသလိုပြောင်းလဲနိုင်သည်။ အထူးတိုက်ခိုက်ရေးပစ္စည်းများနှင့် အခြားအသုံးဝင်မည့် ပစ္စည်းအချို့ကိုပင် လိင်တံ၌ ထည့်သွင်းတပ်ဆင်ထား သေးသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်ကတော့ သူ့လိင်တံမှာ သာမန်လူတစ်ယောက် လိင်တံမျှသာဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြောက်မက်ဖွယ်အဖြစ်ဆိုးကြီးတစ်ခုကြောင့် သူ့လိင်တံအစစ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ထို့နောက်တွင် ယခုကဲ့သို့ အထူးလိင်တံကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သိပ္ပံပညာရှင်များက ဖန်တီးတပ်ဆင်ပေးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုလိင်တံအတုသည် အစစ်ထက်ပင် ပိုမိုအသုံးဝင်၍ အလုပ်ဖြစ်ကြောင်းကို နောက်ပိုင်းတွင်တဖြည်းဖြည်းနှင့်သိလာ ရသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ချစ်သူ စန္ဒီနှင့် ချစ်တင်းနေသည့်အခါတွင် လိင်တံကို နှစ်ခုခွဲ၍ အင်္ဂါဇာတ်နှစ်ခုအား တပြိုင်နက်တည်း ကာမဆက်ဆံနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စန္ဒီက သူ့အားစွဲလန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“တီ..တီ..တီ..တီ”

မောင်မောင်ဇန့် ရှေ့မှတီဖိုဖန်သားပြင်တွင် မီးလင်းလာပြီး အချက်ပြသံ မြည်လာသည်။ သူကဖွင့်ပေးရန် လှမ်းပြောလိုက်သောအခါ ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒေါက်တာတုတ်ပုံ ပေါ်လာသည်။

“မောင်မောင်ဇန့်...စမ်းသပ်ခန်းအမှတ်တစ်ကို လာခဲ့ပါ။ ဒီနေ့ Final Experiment ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘကြီးတုတ်။ ကျွန်တော်ဘယ်သူတွေကို ခေါ်ခဲ့ရဦးမလဲ”

“ဘယ်သူမှ မခေါ်နဲ့...လုပ်မောင်မောင်နဲ့ဂျပ်အင်္ဂါစိန်က ငါနဲ့အတူတူလာမယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကို အသံလွန်လှိုင်းနဲ့အသိပေးပြီးပြီ။ မင်းတစ်ယောက်ပဲလာခဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘကြီးတုတ်”

ဖန်သားပြင်ပိတ်သွားသည်နှင့် ကုတ်အကျိုကိုလှမ်းယူပြီး အခန်းတွင်းမှ အလျှင်အမြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ချစ်နင်းဆီရေ...စန္ဒီဆီက အသံလွန်လှိုင်းလာလို့ရှိရင် Final Experiment တစ်ခုရှိလို့ စမ်းသပ်ခန်းထဲရောက်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ..”

ချစ်နင်းဆီအား မှာစရာရှိတာများကို မှာပြီး စမ်းသပ်ခန်းသို့သွားရန် အက်တောမစ်ဓာတ်လှေကားထဲ သို့ဝင်လိုက်သောအခါ ဒေါက်တာပုနှင့် ဒေါက်တာမိနီမိတို့ကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့...ဖိုင်နယ်အိတ်စ်အတွက်လား”

“ဒါပဲရှိတာပေါ့ဗျာ...ဘကြီးတုတ်အမိန့်ဆိုတော့ လွန်ဆန်လို့ဘယ်ရမလဲ... ဒီမှာလူလစ်တုန်း စက်ရုပ်မလေးတို့ဒီနဲ့တစ်ကြောင်းလောက် ဆွဲမလို့ဟာကို ခုချက်ချင်းလာပါဆိုလို့ ဘောင်းဘီ ပြန်ဝတ်ပြီး ပြေးလာရတယ်ဗျာ”

ဒေါက်တာမိနီမိက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့်ပြောသောအခါ နှစ်ယောက်လုံးဝိုင်းရယ်မိကြသည်။ ဓာတ်လှေကား အပေါ်မှ ထုံးစံအတိုင်း အလင်းတန်းကျလာပြီး မောင်မောင်ဇန်တို့သုံးယောက်အား စမ်းသပ်ခန်းအမှတ် ၁ သို့သယ်ဆောင်သွားလေသည်။

စမ်းသပ်ခန်း အမှတ်တစ် သတ္တုရောင်တံခါးမကြီးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာအာလူးနှင့် ဒေါက်တာလဗျာတို့ဖြင့်ဆုံမိသည်။ ဒေါက်တာလဗျာက ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဆံပင်ရှည်ကြီးကို တသသလုပ်နေသည်။ အခြားပညာရှင်တွေက စဉ်းစားလျှင် မုတ်ဆိတ်မွေးတို့ မေးစေတို့ပွတ်၍ စဉ်းစားလေ့ရှိသော်လည်း ဒေါက်တာလဗျာကမူ ဆံပင်ရှည်ကြီးတစ်သဏ္ဍာန်နှင့် စဉ်းစားတတ်သည်။ သူနှင့်နီးစပ်သူများအားမေးကြည့်သော အခါ ပြတ်သွားသောသူရည်းစားမှာ ဆံပင်အရှည်နှင့်ဖြစ်သောကြောင့် ဆံပင်အရှည်ကိုကြိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုသိရသည်။ သူ့ထံတွင် သူ့ရည်းစားဟောင်းဖြတ်ပေးခဲ့သော ဆံပင်တစ်ပိုင်းပင် ရှိသေးသည်ဟု သိရသည်။ လူလစ်လျှင် ထိုဆံပင်များအား ခိုးခိုးနမ်းတတ်ကြောင်း သူနှင့်တခန်းတည်းနေသူ ဒေါက်တာအာလူးက ဖောက်သည်ချသည်။

စမ်းသပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါပညာရှင်များထိုင်ခုံတွင် လူစုံသလောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဌာန အမိပတိ ဒေါက်တာတုတ်၊ ဒုတိယနှင့် တတိယအမိပတိများ ဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာ လပ်စ်မောင်မောင်နှင့် ဒေါက်တာ ဂျပ်အက်စ်စ်၊ ကာမစာအုပ် (၁၄)အုပ်ဟူသော သုတေသနစာတမ်းတစ်စောင်ဖြင့် နာမည်ကြီးလာသော ဒေါက်တာဆီဇာ၊ မိန်းမစွန်နည်းဖော်မြူလာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သူ စွန်တဲကိုကို ဒေါက်တာ တိုက်ဂါ၊ ကာမအားတိုးဆေးနည်းသစ် အများအပြားရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့၍ နိဘယ်ဆု ၉၉ကြိမ်ရခဲ့သူ ဒေါက်တာ ဘလူးအပြာ အစရှိသော နာမည်ကျော် သိပ္ပံပညာရှင်များ စုံစုံညီညီရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ဇန်နှင့် ကျန်သူများလည်း ကိုယ်နေရာကိုယ် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီးနောက် သူတို့ရှေ့တွင်ရှိသော မှန်လှံခန်းတွင်း၌ စမ်းသပ်မှုကို စတင်ကြသည်။

ရောင်ခြည်ကာဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားထားသော ဝန်ထမ်းလေးသုံးယောက်က စမ်းသပ်မည့် ပစ္စည်း ကိရိယာများကို ပြင်ဆင်နေကြသည်။ စမ်းသပ်ခန်းအလယ်၌ ခုတင်တစ်လုံးရှိပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ဝတ်လစ်စလစ် ဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းကို တင်ထားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ လောလောလတ်လတ်သေဆုံး ထားသူဖြစ်သဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများ မူလအတိုင်းရှိနေသေးရာ လှပသောရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်ကို အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။

ချောမွေ့သောမျက်နှာလေးတွင် နှာတံစင်းစင်း၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနှင့် မေးစေ့လုံးလုံးလေးတို့ ပေါင်းစပ်ထားသည်။ ကြော့ရှင်းသောလည်တိုင်လေးအောက်တွင် ပြေပြစ်သောရင်ဘတ်လေး၊ ထိုနှောက်တွင်မှ ပေါက်ဆီအရွယ်ရှိ ရင်သားလုံးလုံးလေးနှစ်ခု၊ မပူလွန်း မပိန်လွန်းသော ဗိုက်သားလေးနှင့် ချက်နက်နက်ကလေး။ အဲဒီအောက်တွင်မှ သေးသွယ်သောခါးလေးနှင့် အမွှေးများရိတ်ထားသဖြင့် ပြောင်ရှင်းဝင်းပနေသော ဆီးခုံမို့မို့၊ အရင်းတုတ်ပြီး အဖျားရှူးသွားသော ပေါင်တံလေးနှစ်လုံး စသည်ဖြင့် လှပသောကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများကြောင့် ထိုင်နေကြသူများအားလုံး မကြာခဏသက်ပြင်းများချ၍ တံတွေးမျိုချနေရသည်။ မောင်မောင်ဇန်လက်မှန်ရီတွင်လည်း အချက်ပြမီးလုံးလေး မှိတ်တုပ်မှိတ်တုပ်နှင့်.....။

ခဏအကြာတွင် ဒေါက်တာကေအယ်လ်အမ်နှင့် ဒေါက်တာဂါဖီးလ်တို့ စမ်းသပ်ခန်းမှန်လုံအိမ်လေးထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် NRDM မှ နာမည်ကျော် အိတ်စံပဲရီးမင် ခေါင်းဆောင်များဖြစ်ကြသည်။ ဒေါက်တာတုတ်က ဝန်ကြီးရောက်မလာသေးသဖြင့် ခဏစောင့်ရန် သူတို့နှစ်ဦးအား လှမ်း၍အချက်ပေးသည်။ အားလုံး အသင့်အနေအထားဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြစဉ် ဝင်ပေါက်မှအချက်ပြမီးလုံးလေးလင်းလာသဖြင့် အခန်းတွင်းမှလူအားလုံး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ သက်တော်စောင့်တပ်သားများ ရှေ့မှဝင်လာပြီးနောက် သူပီအေနှင့်အတူ ဝန်ကြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ဒေါက်တာတုတ်နံဘေးရှိခုံတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးသောအခါ ဒေါက်တာဂျပ်အက်စ်စ်က စမ်းသပ်မှုအကြောင်း ဝန်ကြီးအားရှင်းပြသည်။

“လေးစားအပ်ပါတဲ့ ဝန်ကြီးခင်ဗျား။ ဒီစမ်းသပ်မှုကတော့ ကျွန်တော်တို့လူသားတွေ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ စမ်းသပ်လာခဲ့တဲ့ မသေဆေးအတွက် နောက်ဆုံးအဆင့်စမ်းသပ်မှုပါပဲ။”

“ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ လူသားတွေဟာ သေခြင်းတရားကိုရှောင်လွှဲနိုင်ဖို့အတွက် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြိုးပမ်းခဲ့ကြပါတယ်။ ခုချိန်ထိ အောင်မြင်မှုမရခဲ့သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်အခု ကျွန်တော်တို့ဌာနရဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ရှိချက်ကတော့ လောလောလတ်လတ်သေပြီးသား လူတစ်ယောက်ကို အသက်ပြန်သွင်း နိုင်မယ်နည်းလမ်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနည်းလမ်းဟာ ဘာကိုအခြေခံထားသလဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကာမဆန္ဒဟာ လူသေပေမယ့် လိုက်ပြီးသေဆုံးသွားခြင်းမရှိဘူးဆိုတဲ့ တွေ့ရှိချက်အပေါ် အခြေခံထားပါတယ်.... ဒီအကြောင်းကို အဲဒီတွေ့ရှိချက်ရှာဖွေထားတဲ့ ဒေါက်တာဆီဇာက ဆက်ပြီးရှင်းပြပါလိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာဂျပ်အပ်စ်စ်က ထိုသို့ပြောပြီးပြန်သည့်သွားသောအခါ ဒေါက်တာဆီဇာက နေရာမှမတ်တတ်ရပ် လိုက်သည်။ ချောင်းတချက်ဟန်၍ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီးနောက် စကားစကိုဆက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...ကိုဂျေအေပြောသွားသလိုပါပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ လူသေသွားပေမယ့် သူ့ရဲ့ ကာမဆန္ဒကတော့ သေဆုံးသွားခြင်းမရှိပါဘူး။ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာလေ့လာပြီးမှ ကောက်ချက်ဆွဲခဲ့တာပါ။ ဥပမာပြောရရင် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဟာ လိင်ဆက်ဆံနေတဲ့အချိန်မှာ သေဆုံးသွားခဲ့ရင် သူ့ရဲ့လိင်တံဟာတော်တော်နဲ့ ပျော့ခွေမသွားပါဘူး။ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာတဲ့အထိ ဆက်လက်မာနေလေ့ရှိပါတယ်။ ယခုစမ်းသပ်ချက်မှာ ဒီအချက်ကို အဓိကထားပြီးစမ်းသပ်မှာဖြစ်ပါတယ်။”

“အခု ရှေ့မှာတွေ့နေရတဲ့ မိန်းကလေးအလောင်းကို စိတ်ကြွစေတတ်တဲ့ဆေးရယ်၊ ဦးနှောက်က လိင်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးတဲ့ဆေးတစ်မျိုးရယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သီမူးဒီဂြိုဟ် ပေါ်မှာပေါက်လေ့ရှိတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့မှိုတစ်မျိုးက ရတဲ့ဆေးရယ်ထိုးပေးပြီး လိင်လှုံ့ဆော်တဲ့ စက်ကိရိယာသုံးခုနဲ့သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆက်သွယ်ပေးမှာဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့မှ ဒေါက်တာဂါဖီးလ်တို့ မကြာခင်က အောင်မြင်ထားတဲ့ စမ်းသပ်မှုအမှတ် တီ ၁၃၄၆ ဆေးတစ်မျိုးကို သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲထိုးပေးပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခြေအနေကို ဝိုင်းဝန်း လေ့လာကြမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုလူနဲ့မစမ်းသပ်ခင် ကျွန်တော်တို့ ယုန်တွေ ကြွက်တွေ နဲ့စမ်းသပ်ရာမှာ ရာနှုန်းပြည့်အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဒီစမ်းသပ်မှုလည်း အောင်မြင်မယ် လို့ယူဆပါတယ်ခင်ဗျား”

ဒေါက်တာဆီဇာက စကားဆုံးသွားသောအခါ ဝန်ကြီးကို အရိုအသေပေးပြီး နေရာတွင်ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ဝန်ကြီးက ၎င်းတို့ပြောစကားများကို သေချာစွာနားထောင်ပြီး ဒေါက်တာတုတ်ဘက်သို့လှည့်ကာ စကားအနည်းငယ်ပြောလိုက်သည်။ ဒေါက်တာတုတ်ကလည်း ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်နှင့် နားထောင်ပြီးနောက် မှန်လုံးခန်းတွင်းမှ လူစုအား စမ်းသပ်မှုစတင်ရန်အချက်ပေးလိုက်လေသည်။

စမ်းသပ်ခန်းတွင်းမှ ဒေါက်တာကေတို့လူစုက မိန်းကလေးအလောင်းအား သတ်မှတ်ထားသည်။ ဆေးများထိုးလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် လိင်လှုံ့ဆော်စက်ကြီးသုံးလုံးအား မိန်းကလေးခန္ဓာကိုယ်အား ဆက်သွယ်ပေးလိုက်ပြီး နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေသော ဆေးတစ်လုံးကို ထပ်မံထိုးလိုက်သည်။

- ၁ မိနစ်....။
- ၂ မိနစ်....။
- ၃ မိနစ်....။
- ၄ မိနစ်....။

အားလုံး အသက်ပင်ပြင်းပြင်းပင် မရှူရဲဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဒေါက်တာတုတ်မှာမူ သူစိတ် လှုပ်ရှားလျှင် လုပ်လေ့ရှိသည်အမူအကျင့်အတိုင်း ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးတစ်လိပ်ကို မီးရဲနေအောင်ဖွာ၍ မျက်မှောင်ကြီး ကြုပ်ထားလေသည်။

- ၅ မိနစ်...။
- ၆ မိနစ်...။

မိန်းကလေး နှလုံးခုန်နှုန်းကို ပြသနေသော စက်မှလှိုင်းတွန့်လေးတစ်ခု မသိမသာလေးတက်သွားသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို အခန်းတွင်းမှလူအားလုံး မြင်မိလိုက်ကြရသည်။

- “ဟော..ဟော..တွေ့လိုက်လားဟေ့..”
- “အေး..ဟုတ်တယ်ကွ..နှလုံးစခုန်လာပြီ”
- “ဟုတ်တယ်ဟေ့....စပြီ..စပြီ..”
- “ကိုကေတို့ ဂါးဖီးလ်တို့ သေချာကြည့်ကြပါဟ”
- “အသက်ရှင်လာပြီထင်တယ်ဟေ့..”
- “.....”
- “.....”

အခန်းတွင်း၌ အသံများဆူညံသွားသည်။ ဒေါက်တာတုတ်က အားလုံးမဆူကြရန် ပါးစပ်ပေါ်လက်တင်၍ အချက်ပြသည်။ အသံများပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက် အားလုံးစိတ်ဝင်တစားဖြင့် အခြေအနေကို ဆက်လက် စောင့်ကြည့်ကြသည်။

လှိုင်းတွန့်လေးတစ်ခုထပ်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက်..တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆက်တိုက်ပေါ်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှိုင်းတွန့်လေးများ စိတ်လာသည်။ လှိုင်းပမာဏလည်းကြီးလာသည်။ မိန်းကလေးခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း တဆတ်ဆတ်ဖြင့် တုန်ရင်နေသည်။ အဖွဲ့သားအားလုံး မျက်နှာတွင်လည်း ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်သည်။ ပီတိပြုံး ကိုယ်စီဖြင့်...။

သို့.သော်.....။

သူတို့ အပျော်များမှာစက္ကန့်ပိုင်းမျှသာကြာခဲ့သည်။ လှိုင်းတွန့်လေးများမှာ တဖြည်းဖြည်းပြန်လည် သေးငယ်သွားပြီး နောက်ဆုံးမျဉ်းရှည်လေးတစ်ခုသာ ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ မိန်းကလေးကိုယ်မှာလည်း လှုပ်ရှားမှု ပြန်လည်ကင်းမဲ့သွားသည်။ အားလုံးအခြေအနေကို မယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားကြသည်။ အောင်မြင်ရန် လက်မတင်လေးအလိုတွင်မှ ရုတ်တရက် အားလုံးပျက်ဆီးသွားသလိုခံစားလိုက်ကြရသည်။

၅ မိနစ်....။

၁၀ မိနစ်..။

၁၅ မိနစ်..။

.....။

.....။

၃၀ မိနစ်..။

ဝန်ကြီးက ခေါင်းယမ်း၍ အခန်းတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။ မည်သူမှ မတ်တပ်ထမရပ်မိကြ။ မတ်တပ်ရပ်ရန်လည်း အင်အားမရှိကြတော့။ တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခု ရှုံးနိမ့်သွားသော စစ်သားများပမာ ငေါင်ငေး နေမိကြသည်။

အရင်ဆုံး ထရပ်သူက ဒေါက်တာတုတ်။ တစ်ယောက်ချင်းဆီအား စိတ်ပျက်အားလျှော့မသွားကြရန် လိုက်လံအားပေးနေသည်။ သို့ရာတွင် ဤစမ်းသပ်မှုအတွက် ဘတ်ဂျက်ထပ်မရနိုင်တော့မှန်း အားလုံးသိနေ ကြ၍မျက်နှာတော့မကောင်း။

“ဟေး...ဟိုမှာကြည့်.စမ်း...နှလုံးပြန်ခုန်လာနေပြီ”

ဒေါက်တာပုက အလန်အကြားထအော်လိုက်သဖြင့် အားလုံး အာရုံက နှလုံးခုန်စက်ဖန်သားပြင်ပေါ် သို့ပြန်ရောက်သွားကြသည်။

ဟုတ်ပါသည်။

အမှန်တကယ်နှလုံးခုန်နေပါပြီ။ ပုံမှန်အသက်ရှင်နေသူ တစ်ဦးနှလုံးခုန်နှုန်းအတိုင်း ခုန်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်တာကက မိန်းကလေးအလောင်းအား အနီးကပ်သွားကြည့်လိုက်သောအခါ ရင်အစုံ နိမ့်ချည် မြင့်ချည်ဖြင့် အသက်ရှူနေသည်ကိုပင် တွေ့လိုက်ရသည်။ စမ်းသပ်ခန်းတွင်းမှ ငါးယောက်စလုံး အလောင်း ပတ်လည်တွင်ပိုင်းပြီး သွေးခုန်နှုန်း၊ အတွင်းကလီဇာများ အလုပ်လုပ်ပုံ စသည်တို့ကို ပိုင်းပြီး စစ်ဆေးကြသည်။

ထိုအခိုက် မိန်းကလေးမျက်လုံးများ ဖြတ်ခနဲပွင့်လာသည်။ အားလုံး မှင်တက်မိသွားပြီး လုပ်နေသည် အလုပ်များကိုရပ်၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ မိန်းကလေးလက်တဖက် ဖြတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားပြီး လက်ကိုချည်ထားသော သားရေကြိုးပြတ်ထွက်သွားသည်။ အနီးဆုံးတွင်ရှိနေသော ဝန်ထမ်းလေးအား ဖြောင်းခနဲပိတ်ရိုက်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမလေး”

“ဟာ..ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဟေး...နောက်ဆုတ်ကြ”

“လူနာကို ကြည့်ပါဟ”

အရိုက်ခံရသည်.ဝန်ထမ်းလေးမှာ ခပ်ဝေးဝေးသို့လွင့်စင်ထွက်သွားပြီး အခန်းနံရံနှင့်ဆောင်ကာ ခွေခွေလေးလဲကျသွားသည်။ အခန်းတွင်း၌လည်း အသံများဆူညံသွားသည်။ မိန်းကလေးက လက်နှစ်ဖက် ခြေနှစ်ဖက်ကို ရုန်းကန်ပြီး ချည်ထားသောသားရေကြိုးများကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုတင်ပေါ်မှ ကုန်းပြီးထလာလေသည်။ သူမအားချည်ထားသောကြိုးများမှာ အလွန်ခိုင်ခန့်သော ပေါ်လီမာတစ်မျိုးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည်။ ကြိုးများဖြစ်သော်လည်း အလွယ်တကူ ရုန်းဖြတ်လိုက်နိုင်သဖြင့် ထူးခြားသောအင်အားများ သူမခန္ဓာကိုယ်တွင်း ရောက်ရှိနေပြီဟုသိလိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်က အရေးပေါ်ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး အခန်းတွင်းမှထွက်ရန် ထွက်ပေါက်ဆီသို့ပြေးသည်။ သို့သော် သေရွာပြန်မိန်းကလေးက စက်ကြီးတစ်ခုကို ကောက်မ၍ တံခါးဆီသို့ပစ်ပေါက်လိုက်သဖြင့် တံခါးဂျမ်းဖြစ်သွားကာ ဖွင့်မရတော့ပေ။ ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးက မိန်းကလေးကို လက်တဖက်တချက်ဆီမှ ဖမ်းချုပ်ရန် ပြေးဝင်လာသည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးလေးက ကိုယ်ခန္ဓာထွားကြိုင်းတောင့်တင်းသော ထိုလူနှစ်ယောက်ကို လက်တဖက်စီဖြင့်ဆောင်တွန်းလိုက်ရာ အဝေးသို့လွင့်စင်သွားပြီး နံရံနှင့်ဆောင်မိကာ အသက်ထွက်သွားသည်။ အပြင်မှလူများလည်း စက်ရပ်များ၊ လူများကိုသုံး၍ တံခါးဖွင့်ရန်ကြိုးပမ်းကြသော်လည်း ကိုရွှေတံခါးက လှုပ်ပင်မလှုပ်။

အခန်းတွင်း၌ ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်နှင့် သေရွာပြန်မိန်းကလေးတို့ သုံးယောက်တည်း.....။

ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်နှင့် ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်တို့နှစ်ယောက် နံရံကိုကြောနှင့်ကပ်ခါ သေရွာပြန်မိန်းကလေး၏ အပြုအမူများကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ မိန်းကလေးက ချစ်စဖွယ်အပြုံးလေးတစ်ခုကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်ဆီသို့ တလှမ်းချင်း ကနွဲ့ကလျှာနှင့် လမ်းလျှောက်လာသည်။ လှပသောခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားနှင့် ဝတ်လစ်စလစ်ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်တို့နှစ်ယောက် ကြောက်ရွံ့ရန်ပင် ခေတ္တမျှမေ့သွားသည်။

မိန်းကလေးက ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်ဝတ်ထားသော ရောင်ခြည်ကာဝတ်စုံကို ဖော်တစ်ထစ်ချင်း ဆွဲချနေသည်။ ဖော်အဆုံးထိပြုတ်သွားသောအခါ ဝတ်စုံကိုအောက်သို့ဆွဲ၍ ချွတ်ချလိုက်သည်။ ခေါင်းတွင်ဆောင်းထားသော ရောင်ခြည်ကာ ဦးထုပ်ကိုလည်း မေးသိုင်းကြိုးဖြုတ်၍ မချွတ်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်ခန္ဓာကိုယ်တွင် အတွင်းခံစွပ်ကျယ်လေးနှင့် ဘောင်းဘီတိုလေးသာ ကျန်တော့သည်။ သို့သော် ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်မှာမူ မိန်းကလေးလုပ်သမျှကိုမည်သို့မျှမငြင်းဆန်ရဲ။ သူ့အသက်က မိန်းကလေး လက်ထဲတွင် ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

မိန်းကလေးက ဒေါက်တာဂါးဖီးလ် လိင်တံကို ဘောင်းဘီပေါ်မှအုပ်၍ ရွရွလေးပွတ်ပေးနေသည်။ ထိုအခါ နဂိုကမှ မိန်းကလေး၏ ဝတ်လစ်စလစ်ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ထန်ချင်ချင်ဖြစ်နေသော ဒေါက်တာဂါးဖီးလ် လိင်တံမှာ တမဟုတ်ခြင်း ထောင်တက်လာသည်။ မိန်းကလေးက သဘောကျစွာပြုံးလိုက်ရင်း ဘောင်းဘီကို အောက်သို့ ဆွဲချွတ်ချလိုက်သည်။ အထဲမှလိင်တံမှာ ထောင်မတ်၍ ပုတ်သင်ညိုကဲ့သို့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ငြိမ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ တစ်ခစ်ခစ်နှင့် အသံလေးများပါထွက်အောင် ရယ်မောနေသည်။ ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်မှာတော့ အအေးလှိုင်းလွှတ်ထားသည်။ အခန်းတွင်း၌ပင် တစ်ကိုယ်လုံးရွေးများ ရွဲနစ်နေပြီး ရေချိုးထားသကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက်တွင် မိန်းကလေးက ဒေါက်တာဂါးဖီးလ် လိင်တံထိပ်ဖျားလေးကို လျှာလေးဖြင့် မထိတထိ တို့ကာ လျက်နေသည်။ လဒစ်ထိပ်ပိုင်းကို ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ သွားလေးများဖြင့် ဖွဖွလေးကိုက်လိုက်သည်။ အခါ တွင်မူ ဒေါက်တာဂါးဖီးလ် ခါးကော့သွားပြီး ပါးစပ်မှလည်း ‘အ’ခနဲအသံထွက်လာသည်။ မိန်းကလေးက မထိတထိလုပ်နေရင်းမှ လိင်တံတစ်ချောင်းလုံးကို ပါးစပ်ထဲသို့ ပြီး အားရပါးရစုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အား.....”

ဒေါက်တာဂါးဖီးလ် အသံနက်ကြီးဖြင့်အော်ဟစ်ကာ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။ မိန်းက လေးက ဒေါက်တာဂါးဖီးကိုယ်တွင်းရှိသုတ်ပိုးများကို တစ်မိ.စိမိ.ဖြင့် စုပ်ယူနေသည်။

ထိုအခိုက်.....။

“တိ..တိ..တိ..တိ..တိ..တိ..တိ..တိ..တိ..တိ..တိ.....”

“ခွမ်း”

“ဝုန်း”

မှန်လုံခန်းက မှန်နံရံကြီး အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်ပြီး ကွဲထွက်သွားသည်။ မောင်မောင်ဇန်က သူ့လိင်တံ တွင်ထည့်သွင်းတပ်ဆင်ထားသော Vibration System အား အမြင့်ဆုံးတင်၍ မှန်အားထိကပ်လိုက်သဖြင့် ပြင်းထန်သော တုန်ခါမှုအရှိန်ကြောင့် မှန်ကြီးကွဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာဂါးဖီးလ် လိင်တံကိုစုပ်နေသော သေရွာပြန်မိန်းကလေးက ကျယ်လောင်သောအသံကြောင့် ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်ရာ ဘောင်းဘီချွတ်၍ လိင်တံကိုကိုင်ထားသော မောင်မောင်ဇန်အားတွေ့မြင်သွားသည်။ သူမမျက်လုံးများ ဝင်းပသွားပြီး ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်ကိုထားခဲ့၍ မောင်မောင်ဇန်ဆီသို့ တဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာ တော့သည်။

သေရွာပြန်မိန်းကလေးသည် သူ့ဆီသို့ တရှိန်ထိုးခုန်အုပ်လိုက်သည်။ သူပက်လက်လန်လဲကျသွားပြီး မိန်းကလေးက သူ့ကိုယ်အပေါ်မှ အုပ်မိုးထားသည်။ ထောင်မတ်နေသော သူ့လိင်တံကို အရောင်တောက် နေသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ရင်း ငုံ့၍စုပ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် သူ့လက်တွင်ပတ်ထားသောနာရီမှ Fight ဟူသောခလုတ်ကို အလျင်အမြန်နှိပ်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ လိင်တံမှ ပြင်းထန်သော တွန်းကန်အားတစ်ခု ထွက်လာပြီးသေရွာပြန်မိန်းကလေး နောက်သို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။

မိန်းကလေးက ချက်ချင်းပြန်ထ၍ နောက်တစ်ကြိမ်ထိပ်မံခုန်အုပ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် လိင်တံတွင်းမှ ရော့ ကတ်ခုံးကျည်အငယ်စားလေးများ အဆက်မပြတ်ထွက်လာသဖြင့် ကျည်လွတ်ရာသို့ အမြန်ခုန်ရှောင် လိုက်ရသည်။ သူ့လိင်တံတိုက်ခိုက်မှုက ထိုမျှနှင့်မပြီးသေးဘဲ မိန်းကလေးခုန်ရှောင်သွားသည်။ နေရာသို့ မီးများလိုက်၍မှုတ်ထုတ်နေရာ သေရွာပြန်မိန်းကလေးမှာ မည်သို့မျှရှောင်တိမ်းရန်မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လုံခြုံရေးစက်ရုပ်များလည်းအများအပြား ရောက်ရှိလာသဖြင့် သေရွာပြန်မိန်းကလေးမှာ မျက်နှာကျက်အမိုးကိုဖောက်ထွက်၍ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှမှန်လုံခန်းတွင်းမှလူနာများအား အရေးပေါ်ပြုစုကုသမှုများ ပြုလုပ်ရသည်။ ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးမှာ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွားပြီး ဝန်ထမ်းတစ်ဦးမှာ တစ်ကိုယ်လုံးမှ အရိုးများ ကျိုးကြေသွားသည်။ လက္ခဏာဖြင့် မေ့မြောနေသည်။ ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်မှာ မျက်လုံးကြီးပြူး၍ သတိလစ်နေပြီး ဒေါက်တာကေအယ်လ်အမ်မှာမူ သွေးပျက်ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာအဖြစ်ကြီးကြောင့် စိတ်အနည်းငယ် ဖောက်ပြန်သွားပုံရသည်။ ငူငူငေါင်ငေါင်ဖြင့် ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေပြီး မည်သည်စကားမျှ မေး၍ မရတော့ပေ။

ထိုစဉ်လုံခြုံရေးစက်ရုပ်များပြန်ရောက်လာပြီး သေရွာပြန်မိန်းကလေးထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြောင်း လာရောက်သတင်းပို့သည်။ ဒေါက်တာတုတ်က စမ်းသပ်ခန်းမှ အန္တရာယ်ရှိ သတ္တဝါတစ်ကောင်လွတ်သွား၍ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်နေထိုင်သူများအား သတိထားကြရန် အသံလွှတ်လှိုင်းဖြင့် အသံလွှင့်နေသည်။

စမ်းသပ်ခန်းအမှတ်တစ် တစ်ခုလုံးမှာတော့ အပျက်အဆီးများ လူသေအလောင်းများဖြင့် စစ်မြေပြင် အသေးစားလေးတစ်ခုပမာ ဖြစ်၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

ညနေ ၆:၃၀....။

ရန်ကုန်မြို့တွင်း တစ်နေရာ.....။

ကင်းနက်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် မိုက်ကယ်မသီဘူးနှင့် အပေါင်းပါတစ်စုတို့သည် Flying Motorcycle များကို အိတ်ဇောများဖြုတ်ကာ ဆူညံစွာမောင်းနှင်နေကြသည်။ ပါးစပ်မှလည်း အယုတ္တအနတ္တများကို အသံသေး အသံကြောင်များဖြင့် အော်ဟစ်သောင်းကျန်းနေကြသည်။ သို့သော် သူတို့အဖွဲ့အား တားဆီးပိတ်ပင်ရန်မဆိုထားနှင့် ၎င်းတို့လာသည်လမ်းတစ်လျှောက် မည်သူမျှအိမ်ပြင်မထွက်ရဲကြ။

“ဝေါ...ဝရော.....ဝေါ.....”

“တီ..တီ.....တီ.....”

“ဟေ့.....အားလုံးကို လီးပဲဟေ့.....မကျေနပ်တဲ့ကောင် ဖင်ခံကွာ”

“ယားနေတဲ့ကောင်မတွေ ထွက်ခဲ့ဟေ့...ကိုကိုတို့က အဆင်သင့်ပဲ.....”

“ဟေ့....နှမရှိတဲ့ကောင်တွေအားလုံး...ယောက်ဖလိုထင်တယ်ကွာ ”

“ဟေး...ကိုကိုခွန်းတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဖင်ပြောင်ကြီး..ဖင်ပြောင်ကြီး”

“ဆေးလင်းဘွိုင်းဖင်မှာယင်ကောင်နား...ဝီ..ဝီ..ဝီ...”

ကင်းနက်အဖွဲ့သည် ဤနယ်မြေတွင် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့များထက်ပင် ပို၍ဩဇာရှိသည်။ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့များက ဥပဒေကိုချိုးဖောက်မှသာ အရေးယူသော်လည်း ကင်းနက်များကမူ ကြည့်မရသူမှန်သမျှအရေးယူသည်။ ၎င်းတို့အဖွဲ့တွင်စည်းကမ်းမရှိ။ ဥပဒေမရှိ။ သူတို့ထင်ရာလုပ်သည်။ ကင်းနက်ခေါင်းဆောင် မိုက်ကယ်မသီဘူးသည် နောက်ခံအင်အားတောင့်တင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အပြင် လက်မရွံ့သူ၊ လက်ရဲဇက်ရဲရှိသူ တပည့်အမြောက်အမြား ရှိနေသောကြောင့် တော်ရုံအာဏာပိုင်များက သူတို့အဖွဲ့အား မျက်ကွယ်ပြုထားသည်။ အကယ်၍ အင်အားသုံး ဖမ်းမည်ဆီးမည်ဟု သတင်းရလျှင်လည်း တစ်ဖွဲ့လုံးကြိတ်ပျောက်ငှက်ပျောက်။

ထို့ကြောင့် ဤနယ်မြေတွင်နေထိုင်သူများမှာ နီးရာစား ပြေးကြောက်နေရသောကြောင့် သူတို့အဖွဲ့ကို မတော်လှန်ဝံ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ်မသီဘူး အဓိက အားအကိုးဆုံး လက်ရုံးနှစ်ယောက်မှာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် များဟုနာမည်ကြီးသော စတီဗင်ခွန်းနှင့် အရပ်ခုနစ်ပေကျော် လူထွားကြီး ဆေးလင်းဘွိုင်းတို့ဖြစ်သည်။

သူတို့အဖွဲ့မောင်းနှင်လာသော ဆိုင်ကယ်အုပ်ကြီး လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ကွေ့အဝင်တွင် ရှေ့ဆုံးမှမောင်းနှင်နေသူ ဆေးလင်းဘွိုင်းက ရုတ်တရက်ထအော်လိုက်သည်။

“အားလုံး...ခဏရပ်”

ဆိုင်ကယ်အုပ်ကြီးတစ်ခုလုံး မောင်းနှင်နေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။ စတီဗင်ဒွန်းက ရှေ့ထွက်လိုက်ပြီး
“ဟေ့ကောင်ဆေးလင်း...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်ရှေ့မှာ...ထူးထူးခြားခြားတစ်ခု တွေ့လိုက်ရလို့ ကိုဒွန်းရ”

“ဘာထူးခြားလို့လဲကွ”

ထိုအချိန် မိုက်ကယ်မသိဘူးပါရောက်လာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို မှုန်တေတေမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ
မေးစေ့မှ မုတ်ဆိတ်မွေးငုတ်တို့များကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်း လှမ်းပြောသည်။

“ဟေ့...ဝိတ်ပေါကြီး...ဘာတွေ့လို့လဲ”

“ဒီလိုပါဆရာ မသိဘူး....”

“အေးလေ...ငါမသိလို့ မင်းကိုမေးနေတာပေါ့ကွ”

“အာ...မဟုတ်ဘူး...ကျွန်တော်က ဆရာမသိဘူးလို့ ပြောတာ...”

“ဟာ...ငါမသိလို့မေးနေပါတယ်ဆိုမှ မင်းကမဖြေဘဲ ဘာလို့ငါမသိတာပဲ ပြန်ပြောနေတာလဲ...”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ...ကျွန်တော်က ဆရာ့ကိုဖြေနေတာမဟုတ်ဘူး...ဆရာမသိဘူးလို့ ပြောတာ..”

“ဟာ...ဒီကောင်...ငါစိတ်တိုလာပြီ...ငါမသိလို့မေးပါတယ် ဆိုမှ...ငါ့ကိုနောက်သလိုလို ပြောင်သလိုလို
လာလုပ်နေတယ်...ကဲကွာ...ကဲကွာ...”

“ဒေါင်..ဒေါင်..”

“အောင်မယ်လေး...သေပါပြီဗျ”

မိုက်ကယ်မသိဘူးက စိတ်တိုတိုနှင့် လိုက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ဘော့စ်ဘောရိုက်တံဖြင့် ဆေးလင်းဘွိုင်း
အား ခေါက်ထည်လိုက်သည်။ စတီဗင်ဒွန်းလည်း မနေသာတော့ပဲ ကြားမှဝင်ရှင်းပေးရသည်။

“မဟုတ်ဘူးဆရာ...ဒီကောင်က ဆရာ့ကိုရှင်းပြနေတာနေတာမဟုတ်သေးဘူး။ ဆရာ့ကိုရှင်းပြမလို့
ဆရာ့နာမည်ကိုအရင်ခေါ်တာ။ ဆရာ့နာမည်က မိုက်ကယ်မသိဘူးမဟုတ်လား...”

ထိုအခါမှ မိုက်ကယ်မသိဘူးက ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကာ..

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ...ကိုယ်နာမည်တောင်ကိုယ်မေးနေတယ်...ဟီး...ဆောရီး...ဆေးလင်းရေ”

“ဟင့်...ဟင့်...သူကတော့ ဆရာဆိုတော့ မှားရင်ဆောရီးပေါ့။ ဒီမှာတော့ ဖျော့တီးခံလိုက်ရတာ....
အာလူးနှစ်လုံး ရသွားပြီဗျ...အီး...ဟီး...ရွတ်..”

ဆေးလင်းဘွိုင်းက သူ၏ကြက်သရေမရှိသောမျက်နှာကြီးကို ရှုံ့မဲကာ နှပ်တရှုံ့ရှုံ့ဖြင့် တဝါးဝါး
အော်ငိုနေသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် နှစ်ကျပ်ခွဲသားခန့်ရှိသော အာလူးနှစ်လုံး။

“ကဲပါကွာ...ငိုမနေပါနဲ့...လှလဲမလှဘူး...ပြိတ္တာတို့မျက်ရည်..မြေမကျကောင်းဘူးတဲ့.. တိတ်နေနော်...
ကဲ..ဆိုစမ်းပါဦး... ခုနကဘာတွေ့လို့လဲ”

“အဟင်...ခုနက လမ်းပေါ်မှာ ကိုယ်တုံးလုံးကျွတ်နဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့လို့ သူစား
ပါစေတော့ဆိုပြီး.. လက်တို့မလို့ဟာကို...ခုတော့...အဟင်... ရွတ်...”

“ဘာ....”

မိန်းမဟူသောအသံကြားသည်နှင့် မိုက်ကယ်မသိဘူးမျက်နှာမှာ ဒိုင်နိုဆော့တက်နင်းသွားသော ဆင်ချီးပုံကြီးကဲ့သို့ စပ်ဖြူဖြူကြီးဖြစ်သွားသည်။ ဆေးလင်းဘွဲ့ငါး အင်္ကျီကို ပြေးဆွဲရင်း တရပ်စပ် မေးခွန်းများ ထုတ်လေတော့သည်။

“ဘယ်...ဘယ်နားမှာ တွေ့တာလဲဟင်...တစ်ယောက်ထဲလား...တော်တော်လှလား... အသက် ဘယ်လောက်လောက် ရှိပြီလဲ... ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ... ဘယ်ကိုဝင်သွားလဲ... တကယ် ဘာအဝတ်အစားမှမပါဘူးလား...ပစ္စည်းကြီးလား အမှန်အကန်လေးလား...”

“နေ...နေပါဦးဗျာ...ဖြေးဖြေးပြောလဲရပါတယ်...ဘယ်ကစဖြေရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး... ဒီလိုဗျာ... ကျွန်တော်လဲ ရိပ်ကနဲပဲမြင်လိုက်ရတာ...လမ်းမပေါ်မှာလျှောက်နေရင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ကယ်သံ တွေလည်းကြားရော ဟိုလမ်း ချိုးလေးထဲပြေးဝင်သွားတယ်...”

“ဟင်...မင်းပြောတာ...ဟို တစ်ဖက်ပိတ်လမ်းကြားလေးလား...”

“အင်း...ဟုတ်တယ်...ရှေ့က လမ်းကြားလေးပဲ...”

မိုက်ကယ်မသိဘူးမျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ဝင်းပြီးတက်သွားသည်။ သူတို့ကင်းနက်အဖွဲ့က ဒီနယ်မြေမှာ ဘယ်ကသွားလျှင် ဘယ်ကိုရောက်သည်။ ဘယ်ကိုဝင်လျှင် ဘယ်ကပြန်ထွက်လိုရသည်ဆိုသည်ကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင်သိသည်။ ဆေးလင်းဘွဲ့ငါးပြောသော လမ်းကြားလေးမှာ ဝင်ပေါက်တစ်ခုသာရှိပြီး ထွက်ပေါက်မရှိသော တစ်ဖက်ပိတ်လမ်းကြားလေးဖြစ်သည်။

“ဟား...ဟား...မသိဘူးတို့ကတော့ စားရက်ကြုံလို မုတ်ဆိတ်ပျားတုပ်...အဲ...အဲ...မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာပဲ... ဟင်... ဟင်...တွေ့ကြသေးတာပေါ့...ကဲ...တပည့်တို့...လက်စံ...ဂို...”

သူ့ဟာလီဒေ့ဗစ်ဆင် အမျိုးအစား ဆိုင်ကယ်ပျံကြီးကို စက်နှိုးပြီး ရှေ့ဆုံးမှဦးဆောင်ကာ လမ်းကြား တွင်းသို့ မောင်းဝင်သွားလေတော့သည်။

“ဝေါ...ဝရော...ဝေါ...”

လမ်းကြားလေးတစ်ခုလုံး ငရဲပွက်သကဲ့ အသံများဆူညံသွားသည်။ မိုက်ကယ်မသိဘူးက ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ကာ မိန်းကလေးကို အသည်းအသန်လိုက်ရှာနေသည်။ ဤလမ်းကြားလေးထဲတွင် လမ်းချိုးလေးသုံ့ခိုရှိသည်။ ပထမ လမ်းချိုးလေးအတွင်း ကွေ့ဝင်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယလမ်းချိုးလေးထဲ ထပ်ဝင်လိုက် သောအခါ အရိပ်တစ်ခုကို လှစ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် ထိုအရိပ်မှာ တတိယလမ်းချိုးထဲဝင်သွားသည်။

မိုက်ကယ်မသိဘူးမျက်နှာမှာ ချီးပုံဟပ်မိသောခွေးငတ်ကြီးကဲ့သို့ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးဖြစ်သွားကာ တတိယလမ်းချိုးလေးအတွင်းဆိုင်ကယ်ကို ဆက်မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ဤအကွေ့တွင်မူ လမ်းကဆုံးနေပြီ။ သို့သော် မြူခိုးများ အနည်းငယ်ဆိုင်းနေသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရသေး။ ထို့ကြောင့်မိုက်ကယ်မသိဘူးက သူ့လူများကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့...ဆိုင်ကယ်မီးတွေ အားလုံးဝိုင်းထိုးကြစမ်း”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ဆိုင်ကယ်များအားလုံး မီးများမှာ တစ်နေရာထဲသို့ဝိုင်း၍ ထိုးလိုက်ကြသည်။

ဟော့.....တွေ့ပါပြီ။

အုတ်နံရံအောက်လေးတွင် ဒူးလေးပိုက်ကာ ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်နေသော မိန်းကလေးတစ်ဦး။ မိန်းကလေး ကိုယ်ပေါ်တွင်မူ အဝတ်အစားဟူ၍ တစ်ခုမျှမပါ။ ဗလာနတ္ထိ။ ဝိုင်းထိုးထားသောဆိုင်ကယ်မီးရောင်များကြောင့် မိန်းကလေး၏ ဖြူဝင်းနေသည့်အသားအရေနှင့် အလှတရားများကို အတိုင်းသားမြင်တွေ့နေရသည်။

မိန်းကလေး၏ နက်မှောင်နေသော ဂုတ်ဝဲဆံပင်ပျော့ပျော့အိအိလေး။ အဲဒီအောက်တွင် ဖူးငုံကြွရွရွ လှချင်တိုင်းလှနေသော မျက်နှာနုနုလေးနှင့် လည်တိုင်ကြော့ကြော့။ ဒူးကလေးပိုက်၍ထိုင်နေသောကြောင့် သူမ ရင်သားများကိုတွေ့မြင်ရခြင်းမရှိသော်လည်း အသားအရေ ဝင်းဝင်းလင်းလင်းလေးကို ရမက်ထန်ဖွယ် တွေ့မြင်နေရသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ စင်းနေသောပေါင်တံနှင့် ခြေသလုံးသားလေးများ။

ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနှင့် မိုက်ကယ်မသိဘူးတစ်ယောက် အာခေါင်ခြောက်လာပြီး ရေပင်ငတ်လာသည်။ ဤကဲ့သို့လှပချောမောပြီး ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးမျိုးကို တခါမျှဝတ်လစ်စလစ်နှင့်မမြင်ဖူး။

“ဟား...လူမှဟုတ်ရဲ့လားကွာ...နတ်သမီးလေးလား...ဥစ္စာစောင့်မလေးလား”

“ဟာ...ဆရာရယ်...ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒါတွေလာပြီးယုံနေသေးတယ်။ လူမှလူအစစ်ပါဆရာရဲ့”

“ကဲ...ကဲ...ဒါဆိုလည်း ငါမေးကြည့်ပါရစေဦး။”

မိုက်ကယ်မသိဘူးမှာ ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်ထားခဲ့ရင်း မိန်းကလေးနားသို့သွားကာ မေးခွန်းများထုတ်သည်။

“ဟိတ်...မင်းဘယ်သူလဲ...”

မိန်းကလေးထံမှ ဘာသံမျှထွက်မလာ။

“ဟိတ်..မေးနေတယ်လေ...မင်းဘယ်သူလဲလို့.....”

မိန်းကလေးကတော့ တေမိ။

“ဟေ့...မင်းစကားမပြောတတ်ဖူးလား.....”

ဘာစကားသံမျှ ထွက်မလာပြန်။ ထိုအခါ စတီဗင်ဒွန်းက မနေသာတော့ပဲ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ မိန်းကလေးအား တကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရှုအကဲခတ်ပြီးနောက်...

“.....ကြည့်ရတာ..စိတ်မနှံ့တဲ့ အ.အ.မလေးနဲ့တူပါတယ်..ဆရာရယ်...”

“အေးလေ...ဒါဆိုလည်း ငါတို့စခန်းကိုခေါ်လာခဲ့ကွာ...ဟိုရောက်မှပဲ ပွဲတော်တည်တော့မယ်...ဟင်း..ဟင်း..”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ...ဟေ့..နှစ်ယောက်လောက်လာစမ်း...ဒီမိန်းကလေးကိုစခန်းခေါ်လာခဲ့...ကြားလား..”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ”

ဆိုင်ကယ်အုပ်ထဲမှ မျက်နှာလိုချင်သူ ဗလတောင့်တောင့်ငတ်နှစ်ကောင်ထွက်လာကာ မိန်းကလေးဆီသို့ သွားကြသည်။ မသိဘူးနှင့် ဒွန်းတို့မှာ စခန်းပြန်ရန်.....ဆိုင်ကယ်ဆီသို့အလာ.....။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း..”

“ဒုန်း...ဒုန်း”

“အား....”

“အမလေးဗျ”

အနောက်မှအသံများဆူညံစွာကြားရသဖြင့် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းကလေးကို သွားခေါ်သော နှစ်ကောင် မြေပေါ်တွင်ဖလက်ပြနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မသိဘူးတို့နှစ်ယောက်အံ့ဩသွားပြီး ကြောင်ကြည့်နေသောသူ့လူများဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဟေ့.ကောင်တွေ...ဒီနှစ်ကောင်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...”

“အဲ...အဲ...အဲဒီကောင်..ကောင်..ကောင်မလေးက..ဆော်..ဆော်.. ဆော်လိုက်တာဆရာ”

“ဟေ...ဘာပြောတယ်...ဒီကောင်ကြီးနှစ်ကောင်ကို အဲဒီကောင်မလေးက.....ဟာ.....မဖြစ်နိုင်ပါဘူး...ပေါက်ကရ မပြောစမ်းနဲ့...ဒီ...ကျားကိုးစီးစားမကုန်တဲ့ အတ္တဘောကြီးနှစ်ကောင်ကို...ဒီကောင်မလေးသေးသေးလေးက... ဘာ လုပ်နိုင်မှာလဲဟ..”

“တ..တကယ်ပြောတာဆရာ...အဲဒီကောင်မလေးက...သူတို့နှစ်ကောင်ကိုကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်တာ”

“ဟေ”

မိုက်ကယ်မသိဘူးမှာ အကြီးအကျယ်အံ့သြသွားပြီး မိန်းကလေးကိုပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် မသင်္ကာစရာဘာမှတွေ့။ မူလအတိုင်း ခူးလေးပိုက်ပြီးထိုင်နေသည်။ မသိဘူးမှာ ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်း..

“ဟာ...ငါရူးတောင်ရူးချင်လာပြီ...ရှုပ်တယ်ကွာ...ဟေ့ကောင်ဆေးလင်း...ကောင်မလေး သွားခေါ်ခဲစမ်း... ဟုတ်မဟုတ် ငါထိုင်ကြည့်နေမယ်”

“ဟာ...ကျွန်တော်မခေါ်ရဲဘူးဆရာ...တော်ကြာ...တစ်ခုခုလုပ်လိုက်မှ... ဟိုနှစ်ကောင်လမ်းကို လိုက်နေရမယ်... ကျွန်တော်က မိန်းမရသေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့ကောင်..ငါကခေါ်လိုပြောနေတာကို..သွားခေါ်လာစမ်း...မင်း...အာလူးထပ်လိုချင်ပြန်ပြီလား”

မသိဘူးက ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံကို တဆဆလုပ်ရင်း ပြောလိုက်သောကြောင့် ဆေးလင်းဘွိုင်းမှာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကောင်မလေးနားကို မရဲတရဲနှင့်ကပ်သွားသည်။

“ဟေ့..ကောင်မလေး... ဟိုမှာငါ့ဆရာခေါ်နေတယ်.. လိုက်ခဲ...ဟဲ.. ငါပြောနေတာမကြားဘူးလား... နင်မလိုက်ရင်.. ငါအော်ငိုလိုက်မှာနော်...အဟင့်... နင့်ကိုမခေါ်တော့ဘူး...ငါ့ကိုလည်းလာမခေါ်နဲ့...”

ဆေးလင်းဘွိုင်းက နှုတ်ခမ်းကြီးထော်ကာထော်ကာနှင့် သူ့ရည်းစားကိုခေါ်သလို သွားခေါ်နေသည်။ ထိုအခါ မသိဘူးက စိတ်မရှည်တော့ပဲ

“ဟေ့ကောင်...မင်းကိုအဲဒီလိုခေါ်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး...ဆွဲမပြီးခေါ်လာခိုင်းတာဟ”

ဆေးလင်းဘွိုင်းမှာ မိုက်ကယ်မသိဘူးစကားကို မလွန်ဆန်ရဲပဲ ကောင်မလေးလက်ကို မထိတထိလှမ်း ဆွဲလိုက်သည်။

“ယိစ်”

“ဖတ်..တီး..”

“အောင်မယ်လေးအမေရဲ့..”

“ဒုန်း...”

မိန်းကလေးက သူ့ကိုလာထိသော ဆေးလင်းဘွိုင်းလက်ကိုဆွဲ၍ ကိုင်ပေါက်လိုက်ရာ...ကိုက်၁၀၀ခန့် လွင့်ထွက်သွားပြီး လမ်းကြားထဲရှိအမှိုက်ပုံကြီးထဲ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

မသိဘူးရော ဒွန်းပါနှစ်ယောက်လုံး မှင်တက်မိသွားသည်။ ဤကဲ့သို့ ပေါင် ၄၀၀ ကျော်လေးသော လူ့ဘီလူးကြီး ဆေးလင်းဘွိုင်းလိုလူမျိုးကို မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦးက ဖက်ရွက်လေးတစ်ရွက်ပမာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ကိုင်ပေါက် ပြစ်လိုက်သည်မှာ ယုံနိုင်ဖွယ်ရာပင်မရှိ။ မိန်းကလေးကိုတလှည့် ဆေးလင်းဘွိုင်းရှိရာ အမှိုက်ပုံကြီးကိုတလှည့်ကြည့်ရင်း ဘာမျှပြောမထွက်နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့သြနေကြသည်။ မိန်းကလေးမှာမူ သူ့ဘာမှမလုပ်လိုက်သည်ပုံစံဖြင့် ကုပ်ကုပ်လေးပြန်ထိုင်နေသည်။ နောက်မှ မိုက်ကယ်မသိဘူးသတိဝင်လာပြီး

“ဟေ့.ကောင်တွေ...ဘာရပ်ကြည့်.နေကြတာလဲ...ဝင်ချပါတော့.လာ:”

သူ့.လူများဘက်သို့.လှည့်၍ လှမ်းပြီးအော်ဟစ်အမိန့်.ပေးလိုက်သည်။ သို့.သော်မည်သူမျှတုတ်တုတ်မလှုပ်။

“ခွေးမသားတွေ...ငါပြောနေတာမကြားဘူးလား။ ဘာကြောက်နေတာလဲ။ မင်းတို့.ကအများ သူကတစ်ယောက်တည်း ပြီးတော့.မင်းတို့.က လက်နက်တွေနဲ့.။ ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေဖြစ်ပြီး ဒီလောက် ကြောက်နေကြလား:”

မိုက်ကယ်မသိဘူးထိုသို့.အော်လိုက်သည်.အခါမှ ကင်းနက်အဖွဲ့.သားများ အနည်းငယ်သွေးဆူလာကြပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်တိုင်ပင်သည်.သဘောဖြင့်ကြည့်ကြသည်။ ထို့.နောက် မထူးတော့.ဟု စိတ်ဆုံး ဖြတ်လိုက်ကြပြီးငြာသံပေးကာ မိန်းကလေးဆီသို့ တစ်ဖွဲ့.လုံးပြေးဝင်သွားကြသည်။

“ယား:....သတ်စမ်းကွာ..ဟေး:..”

“လုံးဝအလွတ်မပေးနဲ့.ဟေ့.”

“သတ်ကြဟေ့.....”

လမ်းကြားလေးအတွင်း၌ မုန်တိုင်းတိုက်သလို မြောင်းဆန်သွားသည်။ မိန်းကလေးက သူ့.ထံသို့.ဝင်လာသမျှ လူအားလုံးကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေသည်။ လူများတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လေထဲတွင် လွင့်လွင့်သွားသည်။

“အား...”

“အိ:...”

“အောင်မလေးဗျ”

“ဝုန်း”

“ချလွမ်း”

“ဒွန်း”

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ စုစုပေါင်းကြာမြင့်လိုက်သည်.အချိန်မှာ ၁၀ မိနစ်ခန့်.သာရှိမည်။ ကင်းနက်တစ်ဖွဲ့.လုံး အတုံးအရုံး။ မြေပေါ်တွင် လူအမှိုက်ပုံကြီးပုံသွားသည့်အလား လူတွေပုံနေသည်။ တစ်ယောက်မျှလူကောင်းမကျန်။ ခြေကျိုးလက်ကျိုး၊ ခေါင်းကွဲထိပ်ပြဲစသည်ဖြင့် ဒုက္ခိတတွေစုံသွားသည်။

ယခုအခါမြေပေါ်တွင် မားမားရပ်နိုင်သူနှစ်ဦးသာရှိတော့.သည်။ တစ်ဦးက အံ့.ဖွယ်မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး နောက် တစ်ဦးမှာတော့. မိုက်ကယ်မသိဘူး။ စတီဗင်ဒွန်းကတော့. လူတွေရှုပ်နေသည်.အချိန်တွင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။

ည ၇:၀၀ နာရီ....။

ရန်ကုန်မြို့.စွန်ရှိ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်းသို့. MM flyer 06 အမျိုးအစားယာဉ်ငယ်လေး တစ်စီးဝင်ရောက်လာသည်။ ယာဉ်မောင်းလာသူက မောင်မောင်ဇန်။

သေရွာပြန်မိန်းကလေးကိစ္စကြောင့် တစ်နေ့ကုန်အလုပ်များခဲ့ရသဖြင့် မောင်မောင်ဇန် တော်တော် ပင်ပန်းနေသည်။ ထို့.ကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဘီအီးလေးနှစ်ပက်ခန့်.ကို ပဲကြီးလှော်ဖြင့်မြည်းကာ

နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပစ်လိုက်ဦးမည်ဟုအားခဲထားသည်။ (ထိုခေတ်တွင် ဘီအီးသည် ဈေးအကြီးဆုံး ယမကာဖြစ်ပြီး ပဲကြီးလှော်မှာ လူကုထံများသာ စားသုံးနိုင်သော အစားအစာဖြစ်သည်။ ဘလက်လေဘယ်တို့ကဲ့သို့ အရက်များမှာ အလုပ်ကြမ်းသမားများသောက်သုံးသောပစ္စည်းဖြစ်ပြီး ပေါ့ဒကာနှင့် ဗက်ဆစ်စတီနိုင်ငံတို့မှာမူ အခြေခံလူတန်းစားနှင့် အိမ်ခြေယာခြေမဲ့များသာ သောက်သုံးသောအရက်ဖြစ်သည်။ ။စာရေးသူ)

ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး မှိတ်တုပ်မှိတ်တုပ် အလင်းရောင်လေးများဖြင့် လှပနေသည်။ သူ့နေထိုင်ရာ ဤရပ်ကွက်သည် လူချမ်းသာများ အများအပြားနေထိုင်သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အမှောင်အရသာကို ခံစားရခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့လယ်ခေါင် လူဆင်းရဲများရပ်ကွက်တွင်မူ နေ့နှင့်ညမကွဲပြားလောက်အောင် မီးရောင်များထိန်ထိန်ညှိညှိနေသည်။ သူတို့ရပ်ကွက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ဟိုဘက်တွင် ကျိုကျိတ်ကုန်းသော လူကုထံများနေထိုင်ရာ မှောင်မဲနေသည့်ကုပ်လေးများကို တွေ့မြင်နေရသည်။ ဪ...သူတို့များ ကုသိုလ်ထူးပေစွ။ သူတို့တွေများ ဘယ်ဘဝကကုသိုလ်ကံကြောင့် ယခုဘဝတွင် ဤကဲ့သို့ ဝါး၊ ဓနိဖြင့်ဆောက်သောအိမ်တွင် မြေကြီးနှင့်နီးကပ်စွာနေရသည်မသိ။ အမှောင် ရသာကိုလည်း အပြည့်အဝရပါပေသည်။ အားကျဖွယ်ကောင်းလှပေစွ။

ယာဉ်လေးမှာ မောင်မောင်ဇန်နေထိုင်ရာ တိုက်ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။ ၅ ထပ်တိုက်လေးတစ်လုံးမျှသာ ဖြစ်သည်။တိုက်ပေါ်သို့ ကိုယ်တိုင် လှေကားမှ ခြေထောက်ဖြင့်တက်သောအရသာကို ခံစားနိုင်သည်။ မြို့လယ်ခေါင်ဆို လျှင် အထပ်ပေါင်းထောင်ချီသည်။ တိုက်ခန်းကြီးများအား ခြေထောက်လုံးဝလှုပ်စရာနေရာမရှိပဲ ဓာတ်လှေကား အမျိုးမျိုးဖြင့် သွားလာနေရသည်။ယခုကဲ့သို့ လှေကားမှ တစ်ထစ်ခြင်းတက်ရသည်မှာ အရသာတစ်ခု။

သူ့နေထိုင်ရာ အပေါ်ဆုံးထပ် အခန်းတံခါးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ၂၀ ရာစုခေတ်က ပုံစံမျိုးပြုလုပ် ထားသော သံဘာဂျာတံခါးလေးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ ဟိုက်ဒရောလစ်တံခါးကတော့ အလိုအလျောက် ပွင့်သွားသည်။ ထိုစဉ် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့အိမ်ခန်းတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက်ရောက်နေပြီ။ ဘောင်းဘီစစ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ အထဲမှ လိင်တံကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး လက်မှနာရီကို Searching The Enemies ဟူသည့်ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်သည်။ လိင်တံတွင်းမှ အနီအောက်ရောင်ခြည်လှိုင်းများဖြာထွက်သွားပြီး ရန်သူကိုလိုက်လံရှာဖွေတော့သည်။

ပထမဦးဆုံး ဧည့်ခန်းတွင်းမှာရှာသည်။ မတွေ့။ ထို့နောက်အိပ်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖိုခန်းအားလုံးကို လိုက်ရှာသည်။ မည်သည့် ထူးခြားမှုမျှမတွေ့ရ။ ရှာစရာတစ်ခန်းသာကျန်တော့သည်။ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာတွဲလျက်အခန်း။

ထိုအခန်းတွင်းသို့ ရောင်ခြည်လှိုင်းများဖြာထုတ်လိုက်သည်။ ဟော...တွေ့ပါပြီ။ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုရှိနေကြောင်း လက်မှနာရီတွင်အချက်ပြနေသည်။ အသေးစိတ်ဆက်လက်စုံစမ်းရန် ညွှန်ကြားလိုက်သောအခါ အသံလွန်လှိုင်းများ ထွက်သွားပြီး ရေချိုးခန်းတွင်းမှ အရာဝတ္ထုကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေသည်။ မကြာမီ ဒေတာအချက်အလက်အပြည့် အစုံထွက်လာသည်။ မောင်မောင်ဇန် မျက်နှာတွင် အပြုံးတစ်ပွင့် လင်းလက်သွားသည်။ သူ့အဝတ်အစားများ အားလုံးကို ချွတ်ချလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းအဝသို့ ကိုယ်လုံးတီးချည်းကပ်လာသည်။ ရေချိုးခန်းတံခါးလေးကို အသာဟ၍ အတွင်းသို့ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

သူထင်သည့်အတိုင်းပင်။ ရေချိုးခန်းအတွင်း၌ ရေချိုးနေသူမှာ သူချစ်သူ ဖြစ်သူ စန္ဒီ။ တစ်ကိုယ်လုံး ဝတ်လစ်စလစ်ဖြင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ရေချိုးနေသည်။ သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ အခြားတစ်ဖက်သို့လှည့်နေသဖြင့် အရှေ့ပိုင်းအလှများကို မမြင်ရသော်လည်း ကြောပြင်ကျော့ကျော့လေးနှင့် လုံးဝန်းသောတင်သားလေးများ၊ သွယ်လျလှပသော ခြေတံလေးများကို စိတ်လှုပ်ရှားစဖွယ် မြင်နေရသည်။

ရေပန်းမှ တဖွားဖွားကျနေသော ရေစက်ရေမှုန်များသည် သူမခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံဖြာကျ နေသည်။ သူမ၏ရွှေရောင်အသားအရေမှာ ရေထိလိုက်သောအခါ ဝင်းပြောင်၍တက်လာပြီး မျက်စိထဲမှပြန်မထွက်နိုင်

လောက်အောင် သူမအလှက စိုးမိုးထားနိုင်လွန်းသည်။ သူမ၏ အစိမ်းရောင်ဆံပင်လေးများမှာ ကျောလယ်ထိကျနေပြီး ရေစိုနေသောကြောင့် ပို၍ပင် အိအိထွေးထွေးရှိလွန်းလှသည်။ သူမကတော့ အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ သီချင်းလေး တအေးအေး ဆိုငြိုးရင်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ချိုးနေသည်။

သူမ ခြေထောက်များကိုကုန်း၍ ချေးတွန်းလိုက်သည့်အခါတွင်မူ တင်ပါးလေးနှစ်လုံးမှာပိုမိုစွင့်ကား တက်သွားပြီး ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှ ဖောင်းဖောင်းမိုးမိုးအရာလေးမှာ ဟထွက်လာသည်။ အင်္ဂါဇာတ်နှစ်ခုရှိသူမို့သူမ၏ မိန်းမအင်္ဂါအပေါက်ကလေးများမှာ မည်မျှပင် ကာမစပ်ယှက်သည်ဖြစ်စေ ပြကားထွက်မသွားပဲ တစ်ခုနှစ်ခု ကြွက်သားများ အပြန်အလှန်ထိန်းချုပ်ထားပြီး ထာဝစဉ်ကြပ်သိပ်တင်းရင်းနေတတ်သည်။ ထို့ပြင် သိမူးဒိ ဂြိုဟ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။အားလျော်စွာ လွန်စွာပင် ကာမစိတ်ပြင်းထန်သူလေးဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ဇန် ရေချိုးခန်းတွင်းသို့ တလှမ်းချင်း တိတ်တဆိတ်လှမ်းဝင်လာခဲ့သည်။ စန္ဒီအား လန့်သွားအောင် နောက်မည်ဟုစိတ်ကူးပြီး အသံမကြားအောင် ချဉ်းကပ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် စန္ဒီဆီသို့ ရောက်ရန် ခြေသုံးလှမ်းခန့်အလိုတွင်

“မောင်..ဒီနေ့နောက်ကျတယ်နော်..”

“အဲ..”

စန္ဒီက ထိုသို့ ရုတ်တရက်လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် သူ့မှာအူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားရသည်။ စန္ဒီသည် ထူးခြားသောစွမ်းရည်များရှိသူ ဂြိုဟ်သားတစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်းမိန်းကလေးဖြစ်သည်ကို မေ့လျော့သွားမိ သည်မှာသူ့အမှား။

“စန္ဒီကလဲ...မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာမဟုတ်ဘူး...ဒီက...နောက်မလိုဟာကို...ခုတော့ ဖီးလ်ငုတ်သွားပြီ”

“ဟင်း...ဟင်း...မောင်ကလဲ...ကလေးကျနေတာပဲ...ကဲ...ကဲ...ဟုတ်ပါပြီ..နောက်တစ်ခါဆို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေမယ်။ ဟုတ်ပြီလား....”

စန္ဒီက မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ပြီး ထိုသို့ချစ်စဖွယ်ပြောလိုက်သောအခါ သူ့မှာစိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပဲ စန္ဒီ တကိုယ်လုံးကို အားရပါးရသိမ်းကြိုးပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး အနမ်းမိုးများ စွေရွာချလိုက်သည်။ စန္ဒီကလည်း အားကျမခံ သူ့အားအနမ်းပင်လယ်ကြီးပြန်ပေးသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်း မေးစေ့ လည်ပင်း ရင်ဘတ်စသည်တို့ကို စန္ဒီကတစ်ခုချင်း လိုက်နမ်းပြီး သူ့နို့သီးခေါင်းနှစ်ခုကို ပြန်စိုနေသည်။ မိန်းကလေးမှ နို့ပြန်စိုခြင်းသည်လည်း အရသာတစ်ခုပင် ဖြစ်ကြောင်းကို စန္ဒီနှင့်ချစ်ပြီးကတည်းက သူသိခဲ့ရသည်။

စန္ဒီ အနမ်းများက သူ့ရင်ဘတ်မှအောက်သို့ဆက်ဆင်းသွားပြီး သူ့ချက်ကိုလျှာဖျားလေးနှင့် ကလိနေသည်။ ထို့နောက် အောက်ဆက်သွားကာ သူ့လိင်တံကို လက်ဖြင့်ရွှေ့လေးကိုင်ပြီး လျှာလေးနှင့်လျက်ပေးသည်။ ထိပ်ဖျားကို လျှာလေးနှင့်တချက်သပ်လိုက်ပြီးနောက် ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ငုံ့ကာစုပ်လိုက်သည်။ ပကတိလိင်တံနှင့်တူအောင် အာရုံကြောများဖြင့်ဆက်သွယ်ထားသောကြောင့် စန္ဒီ အယုအယများအောက်တွင် မောင်မောင်ဇန် တစ်ယောက် ထွန်ထွန်လူးအောင်ခံနေရသည်။ စန္ဒီ ရွှေ့ရောင်ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ရေစက်လေးများဖြင့် ချောမွတ်ဝင်းပနေပြီး လှချင်တိုင်းလှနေသည်။ သူမ တင်းပြည့်လုံးဝန်းသော ရွှေ့ရင်အစုံမှ နို့သီးခေါင်းလေးနှစ်ခုထိပ်တွင် ရေစက်လေး နှစ်စက်က ဟီးလေးခိုနေသည်။

ထိုစဉ်.....။

“တိ.....”

ဧည့်ခန်းမှ အသံလွန်လှိုင်းအချက်ပေးသံကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး လုပ်လက်စအလုပ်များကို ချက်ချင်းရပ်လိုက်ရသည်။ စန္ဒီက သူမပါးစပ်အတွင်းမှ လိင်တံကို မထုတ်ချင်ထုတ်ချင်ဖြင့်ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး မောင်မောင်ဇန့်မှာ တဘက်တစ်ထည်ကောက်ပတ်၍ ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းနံရံတွင် တပ်ဆင်ထားသော ဖန်သားပြင်ကြီးပေါ်တွင် ဒေါက်တာမိနီမိ မျက်နှာကြီး ကျက်သရေတုံးစွာ ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ်..လူ..ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေလဲဗျ..”

“ဟာ...ခင်ဗျား...တော်တော်နောက်ယှက်တဲ့..သူပဲဗျာ...ကဲ..ပြော..ဘာကိစ္စလဲ..”

“ဟား..ဟား..ဒီလောက် ဒေါပွနေပုံကြည့်ရင် မောင်ရင်အိမ်မှာ စန္ဒီရောက်နေပြီထင်တယ်...ဟုတ်စ..။ ဟင်း..ဟင်း.. စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ...ငါလဲ..ဘကြီးတုတ်အမိန့်ကြောင့်မို့ပါ။ မင်းကိုမနှောက်ယှက်ချင်ပါဘူး”

“ဘကြီးတုတ်ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ..လေဖြတ်သွားလို့လား...ဒါမှမဟုတ်..အလုပ်လုပ်နေရင်း..ခေါက်ကနဲ အသက်ပါသွားလို့လား”

“အောင်မလေး..မေတ္တာထားလိုက်တာ...တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူးကွ...မြို့ထဲမှာ..ဟိုမိန်းကလေး သောင်းကျန်းသွားတဲ့ သဲလွန်စရလို့။ အဲဒါ..မင်းကိုချက်ချင်းလှမ်းခေါ်ပါလို့..ငါ့ကိုပြောခိုင်းလို့..။ ဟိုမှာ ငါတို့လူတွေ တော်တော်များများတောင် ရောက်နေကြပြီ...”

“ဪ...ဟုတ်လား..တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ဟာမလေးပဲ....ကဲ..ကဲ..ကျွန်တော် ခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ်.. ဘယ်နားမှာလဲ”

“လမ်းမတော်ဘက်မှာကွ...မြန်မြန်လာခဲ့နော်..တစ်ကြောင်း ပြီးအောင်ဆွဲမနေနဲ့ဦး..”

“အင်းပါဗျာ...ခုချက်ချင်းထွက်လာခဲ့မယ်....”

ဖန်သားပြင်ပေါ်မှ ဒေါက်တာမိနီမိပုံ ပျောက်သွားသည်နှင့် ချက်ချင်းအဝတ်အစားများမြန်မြန်လဲလိုက်ရသည်။ စန္ဒီက သူ့အား အကြောင်သားလေးငေးကြည့်ပြီး အကျိုးအကြောင်းလှမ်းမေးသည်ကိုပင် မဖြေနိုင်ဘဲ.... သူမအား အနမ်းလေးတစ်ပွင့်ပေးခဲ့ပြီး သူ့စီးတော်ယာဉ်ကိုထုတ်ကာ မြို့တွင်းသို့ မောင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရဲယာဉ်နှင့် လူနာတင်ယာဉ်များမှ ဥဩသံများကြောင့် ဆူညံနေသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားသည် နေရာတစ်ခုလုံးအား ပြင်ပမှမဆိုင်သူများ ဝင်ရောက်ခြင်းမရှိစေရန် ရောင်ခြည်တန်းများဖြင့် ကာကွယ်ထားသည်။ အဝင်ဝတွင်စောင့်နေသည့် စက်ရုပ်ရဲသားလေးအား မောင်မောင်ဇန့်က သူ့အိုင်ဒီကို ထုတ်ပြလိုက်သည့်အခါ စက်ရုပ်ကလေးက လူတစ်ကိုယ်ဝင်စာ ဝင်ပေါက်လေးတစ်ခုဖြစ်အောင် ရောင်ခြည်တန်းကို ကာပေးလိုက်သည်။ အထဲတွင် စက်ရုပ်ရဲသားများ၊ စက်ရုပ်ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုများ၊ သူတို့ဌာနမှ သိပ္ပံပညာရှင်များ စသည်တို့ လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေကြသည်။

သူဝင်လာသည်ကိုမြင်သည့်အခါ ဒေါက်တာမိနီမိနှင့်ဒေါက်တာပုတို့က သူ့ဆီပြေးလာကြသည်။

“အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲကိုပု..”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲကွာ...ဟိုမိစ္ဆာမ ကတော့ စပြီးမွေနေပြီ..”

“ဘာတွေ...ဖြစ်သွားကြသေးလဲ...”

“လူကောင်းကို တစ်ယောက်မှမကျန်ခဲ့တာကွာ...လမ်းသရဲတစ်ဖွဲ့လုံး...ဒုက္ခိတတွေဖြစ်ကုန်ပြီ...”

“အဲဒါ ဘယ်အဖွဲ့လဲဗျာ”

“မိုက်ကယ်မသိဘူးတို့အဖွဲ့လေကွာ...လမ်းမတော်တိုက်မှာနာမည်ကြီးဘဲ...”

“ဪ...ဒီကောင်တွေလား...သေတာတောင်နည်းသေးတယ်..ချဉ်ဖတ်တွေ”

“အဲမယ်...အဲဒီမေတ္တာတုံး မိုက်ကယ်မသိဘူးက အလောင်းတောင်ရှာမတွေ့သေးဘူး။ သူနဲ့ သူ့တပည့်ကျော်စတီဗင်ဒွန်း၊ ဆေးလင်းဘွိုင်းတို့အားလုံး ပျောက်နေတယ်”

“အဲ...ဟိုသရဲမက တကိုယ်လုံးများဝါးစားသွားသလား”

“အဲလိုကြီးတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးဗျာ...သူတပည့်တွေထွက်ဆိုချက်အရ ဆိုရင်တော့ ဒီသုံးကောင်ကို ဖမ်းခေါ်သွားတာပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဖမ်းပြီးဘာလုပ်ဖို့လဲဗျာ...လင်အဖြစ်ပြုကျင့်မလို့လား ’ ’

“ဒါတော့ ခင်ဗျားဟာမကို ကိုယ်တိုင်သွားမေးတော့ဗျို့...ကျွန်တော်မျိုးလည်းမလျှောက်တတ်တော့ဘူး”

မောင်မောင်ဇန်ခေါင်းထဲတွင် တွေးစရာများအများအပြားဝင်လာသည်။ တစ်ခုက သေရွာပြန်မိန်းကလေး သွားနိုင်သည့်လမ်းကြောင်းကိုစဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်ပြီး အခြားတစ်ခုမှာ ဖမ်းဆီးခံရသူများကိစ္စဖြစ်သည်။

လူကြားထဲတွင် ဒေါက်တာတုတ်ကတော့ ခေါင်းကြီးတရမ်းရမ်းနှင့်လမ်းသလားနေသည်။ မောင်မောင်ဇန်က သူ့နားသို့ကပ်သွားပြီး

“ဘကြီးတုတ်...ကျွန်တော်တစ်ခုလောက်သိချင်လို့”

“အင်..ပြောလေ”

“ဒီလိုပါဘကြီးတုတ်။ ဒီသေရွာပြန်မိန်းကလေးရဲ့ အသိဉာဏ်ပိုင်းဆိုင်ရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းလောက် မေးချင်လို့ပါ။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့အသိဉာဏ်ဟာ သူမသေခင်က ပုံမှန်အသိဉာဏ်မျိုး ပြန်ရနိုင်ပါ့မလား။ တကယ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုရင်လဲ ဘယ်လောက်အထိအသိဉာဏ်ရှိနိုင်မလဲဆိုတာ.. သိပါရစေ”

“အင်.. ဒီမေးခွန်းက နည်းနည်းတော့ဖြေရခက်တယ်ကွ..လူတစ်ယောက်သေသွားပြီဆိုရင် သူ့ရဲ့ ဦးနှောက်ကလည်း အလုပ်တွေအကုန်ရပ်ဆိုင်းသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးနှောက်မှာသိမ်းထားတဲ့ မှတ်ဉာဏ် တွေကတော့ မင်မိုရီကဒ်လိုမျိုး ဖိုင်တွေသိမ်းထားနိုင်တဲ့အစွမ်းရှိတယ်ကွ။ ဒီတော့ ငါတို့စမ်းသပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ဦးနှောက်ဟာ ဘယ်လောက်အခြေအနေအထိ အလုပ်လုပ်နေပြီလဲဆိုတာသိမှ မင်းမေးထားတဲ့ မေးခွန်းတွေကိုဖြေနိုင်မှာပဲ မောင်မောင်ဇန်ရေ”

ဘကြီးတုတ်၏အဖြေကြောင့်သူ၏ဦးနှောက်ထဲတွင် အလုပ်များသွားသည်။ ထိုစဉ် ခေါင်းထဲ၌ အကြံတစ်ခု လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာတုတ်နောက်သို့အမြန်လိုက်ရင်း

“ခဏလေးဘကြီးတုတ်ရေ...ကျွန်တော်သိချင်တာလေးတစ်ခုရှိလို့”

“ဘာများလဲကွ”

“ကျွန်တော်တို့စမ်းသပ်ထားတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ နောက်ခံဟစ်စထရီကို နည်းနည်းလောက်သိချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်။ငါ့ယာဉ်ထဲကကွန်ပြူတာထဲမှာရှာပြီး ချစ်နှင်းဆီကွန်ပြူတာထဲ လှမ်းပို့ပေးလိုက်မယ်...”

“အိုကေ..ကျေးဇူးပဲဘကြီးတုတ်”

ဘကြီးတုတ်အား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် လုပ်စရာကိစ္စများ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန် ရုံးခန်း သို့သူ၏ယာဉ်ငယ်လေးဖြင့်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဒီအချိန်ဆိုလျှင် ချစ်နှင်းဆီရုံးမှ ပြန်တော့ပေမည်။ မပြန်ခင်မှီအောင် ယာဉ်ကိုအပြင်းမောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

ည ၉:၃၀။

NRDM ရုံးရှေ့ရှိ ပန်းခြံငယ်လေးအတွင်းတွင် ချစ်နှင်းဆီတစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ထိုင်နေသည်။ သူမ၏ချစ်သူဖြစ်သူ လာအကြိုကိုစောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏ချစ်သူမှာ NRDM ၏လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ကိုစုပါဖြစ်သည်။ ကိုစုပါနှင့်သူမ ချစ်ကြိုက်နေခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် သုံးနှစ်တင်းတင်းပင်ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် NRDM ကြီးတစ်ခုလုံး၏ လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူထားရသော ကိုစုပါမှာ အလုပ်တာဝန်များနှင့် မအားလပ်သောကြောင့် လက်ထပ်ရန်ကိစ္စကို အကြိမ်ကြိမ်ရွှေ့ဆိုင်းခဲ့ရသည်။ ထိုကြောင့်လည်း သူတို့၏ ချစ်သူသက်တမ်းမှာ ဤမျှအထိ ရှည်လျားနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နှင်းဆီမှာ ပန်းခြံလေးအတွင်းထိုင်ရင်း ဇီဝနည်းပညာဖြင့်ပြုပြင်ထားသည်။ သစ်ပင်ပန်းပင်လေးများကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုသစ်ပင်လေးများသည် နေရောင်ခြည်မရနိုင်သောမြေအောက် လမ်းမများအတွင်း ရှင်သန်နိုင်အောင် ခေတ်မှီဇီဝနည်းပညာများဖြင့် ပြုပြင်ထားသည်။ အပင်များဖြစ်သည်။ သို့သော် မူလမျိုးရင်းအပင်များလောက်တော့ ရှင်သန်ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးမှုမရှိ။

ထိုစဉ် ကိုစုပါ၏ ဝါယာလက်မီးများတပ်ဆင်ထားသော ဆိုင်ကယ်ပျံကြီးမှာ နှင်းဆီထိုင် နေသည့် ထိုင်ခုံနားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ နှင်းဆီမှာနှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး တဖက်သို့ လှည့်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ကိုစုပါက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ အူယားဖားယားပြေးဆင်းလာကာ နှင်းဆီကိုချောသည်။

“နှင်းဆီလေး.....ကိုယ်ကိုစောင့်ရတာကြာလို့ စိတ်ကောက်နေတာလား။ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ဟိုမှာစမ်းသပ်ခန်းက အစမ်းသပ်ခံသတ္တဝါတစ်ကောင်လွတ်သွားလို့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ပါကွာ.....”

နှင်းဆီကလှည့်မကြည့်။

“တကယ်ပြောတာပါကွာ။ ကိုယ်ဘယ်လိုမှထွက်လာလို့မရလို့ပါ။ ကြည့်စမ်းကိုယ်ရဲ့နှင်းဆီလေးက စိတ်ကောက်နေတော့မှ ပိုပြီးလှလာတယ်။ နှုတ်ခမ်းစုထားတာ ဝက်ဖင်လေးလိုပဲ။ ဗိုက်တောင်ဆာလာပြီ...ဟီး..”

နှင်းဆီက ကိုစုပါ့ကိုမျက်စောင်းထိုးပြီး ဗိုက်ခေါက်ကိုဆွဲလိမ်လိုက်သည်။

“အား..လား..လား..”

“ဟင်..မှတ်ပြီလား....လူကိုနောက်စရာများမှတ်နေလား။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ချော့မယ်မရှိဘူး...ဒီလိုချည်းပဲ”

“ဟီး..နှင်းဆီလေးကလည်းကွာ... အဓိကက နှင်းဆီစိတ်ကောက်ပြေဖို့ပဲမဟုတ်လား...ကဲ...ဒီမှာဗျာ ..ကိုယ်ရဲ့ချစ်သူလေးအတွက်”

ကိုစုပါက သူ၏အိတ်အတွင်းမှ နှင်းဆီပန်းနီနီလေးတစ်ပွင့်ကိုထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ နှင်းဆီကမျက်စောင်းလှလှလေးလှလှထိုးပြီး ကိုစုပါ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ မျက်နှာလေးအပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်.....။

“ဝှစ်..”

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲ..ရပ်စမ်း”

“ဝိုး.....ဒုတ်”

ပန်းခြံ၏ ထောင့်တစ်နေရာမှလျင်မြန်သောလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကိုစုပါက လှမ်းအော်လိုက်ပြီး ခါးကြားတွင်ထိုးထားသောဓားမြောင်ဖြင့်လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။ ဓားမြောင်က သစ်ပင်တစ်ပင်၏

ပင်စည်တွင် နက်ရှိုင်းစွာ စိုက်ဝင်သွားပြီး လှုပ်ရှားမှုမှာလည်းရပ်တန့်သွားသည်။ ထိုအခါမှ လှုပ်ရှားသွားသည့် အရာကို သေသေချာချာမြင်လိုက်ရသည်။

သေရွာပြန်မိန်းကလေး.....။

သေရွာပြန်မိန်းကလေးမှာ မူလကလို ဝတ်လစ်စလစ်နှင့်မဟုတ်တော့။ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ရုံနက်ကြီးတစ်ခုကို ခြုံလွှမ်း၍ ပို၍ပင်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။

ကိုစူပါက ခါးကြားမှ ရောင်ခြည်သေနတ်ကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး နင်းဆီရှေ့မှကာ၍ရပ်လိုက်သည်။ သေရွာပြန်မိန်းကလေးက တစ်ချက်မဲလိုက်ပြီး ကိုစူပါဆီသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာသည်။ ကိုစူပါက ရောင်ခြည်တန်းများကို အဆက်မပြတ်ပစ်လွှတ်သော်လည်း မြွေလိမ် မြွေကောက်ပုံစံဖြင့် ကိုစူပါနားသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ အနားသို့ရောက်သောအခါ ကိုစူပါ၏ လက်အား ခြေဖြင့်ခတ်လိုက်သဖြင့်ရောင်ခြည်သေနတ် လွင့်ထွက်သွားသည်။

ထိုနောက် ကိုစူပါအား လက်ဖြင့်ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ သို့သော် သူကလည်းလုံခြုံရေးမှူးရာထူးကို လွယ်လွယ်ကူကူဖြင့် ရရှိထားသူမဟုတ်။ ခါးကိုအသာလေးနွဲ့၍ရှောင်လိုက်ပြီး မိန်းကလေး၏ ရင်ဝကို ဆောင့်၍ကန်လိုက်သည်။

“ဝှစ်....”

“ဟိတ်”

“ယား..”

“ဖြောင်း”

မိန်းကလေးမှာ နောက်သို့လန်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းကိုယ်ကိုပြန်မတ်လိုက်ပြီး တစ်ချက်ပြေးလိုက်သည်။ သူမကို ယခုကဲ့သို့ထိအောင် မည်သူမျှမတိုက်ခိုက်နိုင်သေး။

မိန်းကလေးက မောင်စူပါအား ခြေရောလက်ပါသုံး၍ တဟုန်ထိုး ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်သည်။ မောင်စူပါမှာ မည်သို့မျှ ပြန်လည်မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ပဲ တချိန်လုံးရှောင်တိန်းနေရသည်။ သို့သော် လေကဲ့သို့လျှင်မြန်သည်။ မိန်းကလေး၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ကြာကြာမရင်ဆိုင်နိုင်ပေ။ တစ်ချက်တွင် မိန်းကလေး၏ အားပါလှသော လက်သီးတစ်ချက်မှာ သူ၏ ပခုံးစွန်းကိုထိခိုက်မိသွားသဖြင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့လွင့်ထွက်သွားရသည်။

ထိုအခိုက်....။

“ဦး.....”

“ဝှစ်”

“အ”

ရောင်ခြည်တန်းတစ်ချက် လင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ချစ်နင်းဆီက စူပါကျကျနဲ့ခဲသောသေနတ်ကိုကောက်၍ မိန်းကလေးအားလှမ်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးမှာ ရောင်ခြည်တန်းကို အလျှင်အမြန် ခုန်ရှောင် လိုက်သော်လည်းသူမ၏ ပေါင်ကိုရှုပ်၍မှန်သွားသည်။

သေရွာပြန်မိန်းကလေးမှာ ဒေါသပုန်ထသွားပြီး ချစ်နင်းဆီအားအရှိန်ဖြင့် ပြေး၍ကန်လိုက်သည်။ ကန်ချက်မှာလွန်စွာအားပါလှပြီး ထိလိုက်သည်နှင့် အရိုးများကျိုးကြေကာ နေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီးသွားနိုင်သည်။ ချစ်နင်းဆီမှာ သေနတ်ကိုကိုင်ရင်း အကြောင်သားလေးငေးကြည့်နေသည်။

“ယား..”

“ဝှစ်”

“နှင်းဆီ.....”

“ဖြောင်း.....”

“အား.....”

အဖြစ်အပျက်က လွန်စွာလျှင်မြန်လှသည်။ သေရွာပြန်မိန်းကလေးက ချစ်နှင်းဆီအားခုန်၍ကန်လိုက်စဉ်တွင် စူပါမှာရုတ်တရက်ရောက်လာပြီး ချစ်နှင်းဆီအားတွန်း၍ဖယ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကန်ချက်မှာ စူပါကို ထိထိမိမိ ကန်မိသွားလေသည်။

သေရွာပြန်မိန်းကလေးပင် အဖြစ်အပျက်ကြောင့်အံ့ဩမှင်တက်သွားသည်။ စူပါ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှပြန်လည်သတိဝင်လာပြီး ချစ်နှင်းဆီဘက်သို့ တိုက်ခိုက်ရန် လှည့်လိုက်သည်။

သို့သော်.....။

“ခို.....”

“ဝှစ်.....”

“ဟေ့.....မပြေးနဲ့.”

ပန်းခြံရှေ့သို့ ကားတစ်စီးထိုးရပ်လာပြီး ကားပေါ်မှရောင်ခြည်သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကားပေါ်မှပါလာသူကား မောင်မောင်ဇော်။

မိန်းကလေးမှာ အလျှင်အမြန်ခုန်ရှောင်လိုက်ပြီး ကားပေါ်ပါလာသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဇော်ကိုတွေ့သောအခါ မျက်နှာပျက်သွားပြီး နောက်သို့ လှည့်၍ လှစ်ခနဲထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ မောင်မောင်ဇော်က ကားပေါ်မှဆင်းလာပြီး ချစ်နှင်းဆီဘေးနားရောက်လာသည်။ ချစ်နှင်းဆီကတော့ သွေးအိုင်ထဲတွင်လဲကျနေသည်။ မောင်စူပါ၏ အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုဖက်၍ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုလျက်.....။

- အမည် - နန်းဒေဝီ
- အသက် - (၂၇)နှစ်
- သေဆုံးသည်.နေ့ရက် - ၇-၉-၂၅၁၀
- သေဆုံးရသည်.အကြောင်းရင်း - အဆိပ်မိခြင်း
- သေဆုံးသည်.နေရာ - အင်းစိန် နိုင်ငံတကာအကျဉ်းထောင်
- ကိုယ်ရေးအကျဉ်း - ၂၄၈၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ(၃)ရက်နေ့တွင်နေပြည်တော်ဒေသ၌ မွေးဖွားခဲ့သည်.ဖန်ဖြန်သန္ဓေသားဖြစ်သည်။
- နေပြည်တော် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာတက္ကသိုလ်မှ ဒုစရိုက်ဗေဒ အထူးပြုဖြင့် ပါရဂူဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။

- အစ်ကိုဖြစ်သူ ဒုစရိုက်ထိပ်သီးရွာစားကြီးနှင့်အတူ ဒုစရိုက်လောက၌ နှစ်အတန်ကြာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည်။
- ၂၅၀၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီတွင် မောင်နှမနှစ်ဦးစလုံး ဥပဒေအရဖမ်းဆီး အရေးယူခြင်းခံခဲ့ရပြီး အင်းစိန် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာအကျဉ်းထောင်တွင် ထောင်ဒဏ်တစ်သက်ချမှတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ထောင်ကျပြီး တလခန့် အကြာတွင် ထောင်တွင်း၌ အဆိပ်မိ၍တူးဆန်းစွာသေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဒေါက်တာတုတ်ပေးပို့သော သေရွာပြန်မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းကိုဖတ်နေရင်း မောင်မောင်ဇန့်၏ ဦးနှောက်များ အလုပ်များသွားရသည်။ ဤမိန်းကလေးသည် ခေသူမဟုတ်။ တစ်ချိန်က အနက်ရောင်နတ်မိမယ်ဟု ကျော်ကြားခဲ့သူ ဒုစရိုက်သမလေးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤအမှုမှာ တိမ်မယောင်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုနက်နဲလာကြောင်း တွေးမိ၏။ ဘာကြောင့် ဤမိန်းကလေးကိုမှူးပြီး အသက်ပြန်သွင်းသည့်စမ်းသပ်မှုအတွက် အသုံးချခဲ့သနည်း။

ရုံးထဲတွင် မည်သူမျှမရှိတော့။ ချစ်နင်းဆီမှာလည်း ဖူပါ့အလောင်းနှင့်အတူဆေးရုံသို့လိုက်ပါသွားသဖြင့် အခန်းတွင်း၌ သူတစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်းဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စက်များအားလုံးပိတ်၍ အိမ်ပြန်ရန် ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို ပြင်ဆင်နေလိုက်သည်။ ခုချိန်ဆို စန္ဒီမျှော်နေပေရော့မည်။

ထိုစဉ်...။

“ဝှစ်...”

“အမလေး...”

“ဒုတ်...”

မောင်မောင်ဇန့်ကအောက်သို့ ကျသွားသောသူ၏ အီလက်ထရစ်မိုင်တွဲတစ်ခုကို ကုန်း၍ကောက်လိုက်စဉ် ပေါက်ခွဲမြောက်တစ်ချောင်းမှာ သူ၏ခေါင်းပေါ်မှ လက်မတင်လေးလွဲချော်သွားသည်။ တရားခံကိုရှာရန် သေနတ်ကိုကောက်ကိုင်ပြီးချက်ချင်းကုန်းထလိုက်သည်။ အခန်းဝဆီမှဖြူဖြူအရိပ် တစ်ခုအပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့်နောက်မှတရုန်ထိုးပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

“ဟေ့...မပြေးနဲ့...”

ထိုဖြူဖြူအရိပ်မှာ စမ်းသပ်ခန်းအမှတ် ၅ အတွင်းသို့ ဝင်ပြေးသွားသည်။ မောင်မောင်ဇန့်မှာလည်း မရှေးမနှောင်းပင် ထိုအခန်းတွင်းသို့ပြေးဝင်လိုက်သည်။ သို့သော်အခန်းတွင်း၌မည်သူမျှမရှိတော့။ မောင်မောင်ဇန့် အနည်းငယ်ဦးနှောက်စားသွားရသည်။ ဤစမ်းသပ်ခန်းမှာ ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်သာရှိသော တစ်ဖက်ပိတ် အခန်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အားလုပ်ကြံသည်သူ မည်သည့်နေရာမှ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို ရုတ်တရက် စဉ်းစား၍မရဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုရှိသည်မှာ ဤအခန်းမှ အရေးပေါ် လျှို့ဝှက်ထွက်ပေါက် တစ်ခုခုဖြင့် ထွက်သွားလျှင်တော့ရနိုင်သည်။ သို့သော် ထိုထွက်ပေါက်များကို သိသူမှာလည်း သူတို့ရုံးတွင်းမှ ပညာရှင်အချို့ သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်ကြံသူသည် အတွင်းလူဖြစ်နိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

မောင်မောင်ဇန့်မှာလည်း လျှို့ဝှက်ထွက်ပေါက်မှ လိုက်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးထွက်ပေါက်တံခါး ခလုပ်ကိုဆွဲရန် ပြင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အခန်းတွင်းသို့ အဖြူရောင်လူရိပ်တစ်ခုဝင်လာသည်ကို သူ၏မျက်လုံးထောင့်မှ တွေ့မြင် လိုက်ရသဖြင့် ချာခနဲလှည့်ပြီးသေနတ်ဖြင့်လှမ်းချိန်လိုက်သည်။

သို့သော် ဝင်လာသူမှာ ကုတ်အကျီအဖြူရောင်ဝတ်ထားသော ဒေါက်တာဘလူးအပြာ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုမောင်မောင်ဇန့်ရဲ့..... သေနတ်ကြီးတစ်ကားကားနဲ့ပါလား”

“ခုနက ကျွန်တော်ကို လူတစ်ယောက်လုပ်ကြံလိုဗျ”

“ဟား..ဟား..မဟုတ်တာပြောတော့မယ်.....ဒီရုံးထဲမှာခင်ဗျားကိုလုပ်ကြံချင်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိလို့လဲဗျ”

“အဲဒါတော့မသိဘူးဗျာ..ခုနကလေးတင်အဖြူရောင်ဝတ်ထားတဲ့လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်ကိုဓားနဲ့ ပေါက်ပြီး ဒီအခန်းထဲကိုဝင်ပြေးသွားတာဗျ”

“ဒါဆို...အခု အဲဒီလူဘယ်မှာလဲ...မိပြီလား....”

“ဒီအခန်းထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်ဗျ”

“အာ....ခင်ဗျားဟာကလည်း...အဲဒီကောင်က မြေလျှိုးပြီးမိုးပျံသွားတာလား..”

“မဟုတ်ဘူးဗျ..ကျွန်တော်ထင်တာ..သူ..လျှို့ဝှက်အပေါက်ကနေထွက်သွားပုံရတယ်..”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဗျာ...ဒီအပေါက်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ပညာရှင်တွေပဲသိတာ...ဘာလဲ..ခင်ဗျားက ..လုပ်ကြံတဲ့သူဟာ ပညာရှင်တွေထဲကတစ်ယောက်လို့ ထင်တယ်ပေါ့.”

“အာ...အဲဒါတွေမသိဘူးဗျာ...ဒါပေမယ် သေချာတာကတော့ ကျွန်တော်လုပ်ကြံခံရတာပဲ....”

“ခင်ဗျားလုပ်ကြံခံရတယ်ဆိုတာ သက်သေပြနိုင်သလား..”

“အာ...ခင်ဗျားကလဲ...ဓားကြီးတစ်ချောင်းလုံးနဲ့အပေါက်ခံရတာကို...မသေချာပဲနေမလား...ခင်ဗျား မယုံရင်လိုက်ကြည့်...ကျွန်တော်ပြမယ်”

မောင်မောင်ဇန့်က ဒေါက်တာဘလူး၏ လက်ကိုဆွဲပြီး သူ၏အခန်းရှိရာသို့ခေါ်သွားသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားမယုံရင် ဒီမှာကြည့်... ကြည့်..... အဲဗျာ”

မောင်မောင်ဇန့် ကိုယ့်မျက်စိကို မယုံနိုင်ဖြစ်သွားသည်။ ခုနလေးတင် ဓားစိုက်ဝင်နေသော နေရာမှာ ခုတော့ဓားလဲမရှိ။ အရာလေးပင် ထင်၍ကျန်မနေခဲ့။ မောင်မောင်ဇန့်မှာ ထိုနေရာကို လက်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ပွတ်သပ်ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် ဘာမျှထူးခြားချက်မတွေ့ရ။

“ဟား...ဟား...ဟား...ကိုမောင်မောင်ဇန့်...ခင်ဗျားမလဲ...စဉ်းစားရတာတွေများလို့ဦးနှောက်အရမ်း ပင်ပန်းနေပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော်အကြံပေးချင်တာက ခင်ဗျား ခွင့်ရက်ရှည်ယူပြီးအနားယူလိုက်ဖို့ပဲ...။ နို့မို့ဆို...ကျော်မကောင်း.. ကြားမကောင်း...နာမည်ကျော်သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက် ...ရူးသွားတယ် ဆိုပြီးတော့...ဟင်း...ဟင်း..ဟင်း..”

ဒေါက်တာဘလူးအပြာက မောင်မောင်ဇန့်အားလှောင်ပြုံးပြုံး၍ ထွက်သွားလေသည်။ သူ့မှာတော့ တစ်ယောက်တည်း ငူငူကြီးထိုင်နေမိသည်။

အင်းစိန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာအကျဉ်းထောင်....။

လေးဘက်လေးတန် အုတ်နံရံမြင့်ကြီးများကာရံထားသော အဆိုပါအကျဉ်းထောင်ကြီးသည် စကြာဝဠာ တစ်ခုလုံးမှ နှစ်ရှည်အကျဉ်းသားများထားရာ အကျဉ်းထောင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ စကြာဝဠာတွင် အကောင်းဆုံး လုံခြုံရေးစနစ်များတပ်ဆင်ထားပြီး ခွင့်ပြုချက်မရလျှင် လူမပြောနှင့် ယင်ကောင်တစ်ကောင်မျှပင် ဝင်ထွက်ရန် မလွယ်သောနေရာဖြစ်သည်။

ထိပ်တန်းရာဇဝတ်ကောင်များထားသော အထူးအချုပ်တန်းလျားတစ်ခုအတွင်း၌ မြန်မာနိုင်ငံ၏ နာမည်ကြီး ဒုစရိုက်ထိပ်သီး ရွာစားကြီးတစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာလွန်စွာမှတည်ငြိမ်နေပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်စဉ်းစားနေသည့် အသွင်ပေါက်နေသည်။

“တိ..တိ..”

အချက်ပေးသံတစ်ချက်ထွက်လာပြီး ကာရံထားသော ရောင်ခြည်တံတိုင်းပွင့်သွားသည်။ မော့ကြည့် လိုက်သောအခါ ထောင်ဗာရာနစ်ဦး ယူနီဖောင်းကိုယ်စီဝတ်၍ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မစ္စတာရွာစားကြီးကို ထောင်ဝင်စာတွေ့ချင်တဲ့သူတစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ်”

ထောင်ဗာရာ၏စကားကြောင့် သူ့အတော်အံ့ဩသွားသည်။ အပြင်လောက၌ သူ့ကိုထောင်ဝင်စာ လာတွေ့မည်သူ မည်သူမျှမရှိ။ ဆွေမျိုးများလည်း တစ်ယောက်မျှမကျန်တော့။ မည်သူကမှလည်း သူ့ကိုမတွေ့ချင်။ သူ ဤထောင်ထဲ၌ရောက်ရှိနေသည်မှာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ထောင်ဝင်စာတွေ့ခဲ့ရခြင်းမရှိ။

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ရွာစားကြီးရဲ့မိတ်ဆွေလို့ပြောပါတယ်”

ပို၍ပင်အံ့ဩသွားသည်။ သူ့မှာ မိတ်ဆွေလုံးဝမရှိ။ ထားလည်းမထား။ သူ့ကိုယ်သူမှလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမျှ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် လာတွေ့သူ မည်သူဆိုသည်ကို ပို၍သိချင်စိတ် ပြင်းပြလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဗာရာနစ်ဦးနှင့်အတူ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အကျဉ်းသားများအား ထောင်ဝင်စာတွေ့ရန် စီစဉ်ထားသောအခန်းငယ်လေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရွာစားကြီးအား ထောင်ဗာရာနစ်ယောက်က ခေါ်ဆောင်လာသည်။ အဆိုပါအခန်းလေးတွင် အကန့်နစ်ကန့်ပါဝင်ပြီး တစ်ကန့်စီတွင် ဝင်ပေါက်တစ်ခုစီရှိသည်။ အကန့်နစ်ကန့်အား ရောင်ခြည်လွှာ တစ်ခုဖြင့် ခြားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဝင်ပေါက်တစ်ခုမှ အပြင်မှထောင်ဝင်စာတွေ့ရန်လာသူအတွက် ဖြစ်ပြီး အခြားတစ်ခုမှာ အကျဉ်းသားအတွက်ဖြစ်သည်။

ရွာစားကြီး အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာသည်အခါတွင်တော့ ရောင်ခြည်လွှာ၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် လူတစ်ဦးရောက်ရှိနေသည်။ ကောင်းဘျှင်ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်ထားပြီး မျက်နှာတွင် ရောင်ခြည်ကာ မျက်မှန်နက်တစ်လက် တပ်ဆင်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ ပါးသိုင်းမွှေးများ ထူထပ်များပြားစွာ ပေါက်နေပြီး ကိုယ်ပေါ်တွင်အနက်ရောင်လောင်းကုတ်တစ်ထည်ကို လွှမ်းခြုံထားသည်။

ထိုသူမျက်နှာကိုမြင်သည်အခါ ရွာစားကြီး ပိုပြီးဦးနှောက်စားသွားသည်။ သူသိသမျှ သူတွေ့ထဲတွင် ဒီမျက်နှာမျိုးမရှိ။ ထိုသူက ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းချင်းမော့လိုက်ပြီး မျက်မှန်ကိုချွတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ရွာစားကြီး မျက်နှာတဖြည်းဖြည်းပြုံးလာသည်။

“မင်း...မင်း...မိုက်ကယ်....”

ထိုသူက ရွာစားကြီးအား ရှေ့ဆက်မပြောရန် အမူအရာဖြင့်အချက်ပေးသည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ချောင်းကို နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင်ကပ်ပြသည်။ နှစ်လုံးကျော်စကားဝှက်ဖြင့် စကားပြောမည်ဆိုသည့် အဓိပ္ပါယ်။

“ဒီအထဲ နေ့ခင်းလဲ ညလိုပဲ လာလိုက်မဲ. ကယ်တဲ.သူ မယ်လေးတွေ”

နှစ်လုံးကျော်စကားဝှက်ဖြင့် ယနေ့ညလာကယ်မည်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“လွယ်တော့လဲ ပါ.ကွတွေ မရှိရင် လားစီးလေ”

“ဖြစ်ရင်တော့ နိုင်တာပေါ့။ ပါဝါက တယ်ပြီး အရေးကြီးတာကိုး”

ထောင်ဗာရာများရှေ့တွင်ပင် ယနေ့ည ထောင်မှလာကယ်မည်အကြောင်းကို အချိန်အချက် လုပ်ပြီးကြလေပြီ။ ထိုနောက်နှစ်ယောက်လုံးပြုံးကာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြီး အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ ရွာစားကြီးကတော့ ယနေ့ညစွန့်စားခန်းအတွက် မျှော်လင့်ရင်ခုန်ရင်း.....။

“တီ...တီ...တီ....တီ.....”

အသံလွန်လှိုင်းသုံးဆက်သွယ်ရေးကိရိယာမှ မြည်သောအသံကြောင့် မောင်မောင်ဇန် အိပ်ရာမှ နိုးလာရသည်။ အိပ်ရာမှလူးလဲထရင်း အိမ်ရှေ့ခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့ပြီး ဖန်သားပြင်ရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်။

“ပြောပါ.....”

ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် ဒေါက်တာပု၏ပုံပေါ်လာသည်။

“ဟာ...ဟေ့.လူ...ခင်ဗျားပုံကဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ဒေါက်တာပုပြောမှ မောင်မောင်ဇန်သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ညကစန္ဒီနှင့်အတူအိပ်ခဲ့သဖြင့် ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားအားလုံးချွတ်ထားမိသည်။ အိပ်မှုနံ့စုံဖွားဖြင့်ထလာသောကြောင့် ကိုယ်ကိုကို သတိမပြုမိ။ ထို့ကြောင့် နီးစပ်ရာ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဖွားဖက်တော် ညီတော်မောင်လေးကို အုပ်လိုက်သည်။ ကဲ..လုံရောပေါ့။

“ဟာ.....ခင်ဗျားကျွန်တော်ကို ဆဲနေတာလား”

ဒေါက်တာပု၏စကားကြောင့် သူ့အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကိုင်ထားသည်အရာကို ပြန်ပြီးငုံ့ကြည့်မိလိုက်သည်အခါ...။

“အဲဗျာ.....ဟီးဟီး.....ဆောရီးနော်ကိုပု”

သူ၏ညီတော်မောင်ကို အုပ်ထားသည်အရာမှာ ဧည့်ခန်းတွင် အလှထောင်ထားသော ခိုးယိုပေါက် မြင်ရသည် တစ်ပေပတ်လည်ခန့် မှန်ဘီလူးကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာပုအား အရှက်ပြေပြုံးပြပြီး စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကိုယူပြီးပြန်အုပ်လိုက်ရသည်။

“ကဲ...ပြောပါဦး...ဘာထူးလို့လဲ”

“ဟိုပျောက်သွားတဲ. ငနာသုံးကောင်ကို ခြေရာခံမိပြီလို့. ဗဟိုစုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးဌာနက သတင်းလှမ်းပို့လိုက်တယ်ဗျ..”

“ဟုတ်လား...ဘယ်လို..ခြေရာခံမိတာလဲ”

“မနက်က ခပ်စောစောအချိန်လောက်မှာ မြို့စွန့်က ကုန်စုံဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကို လူလေးငါးယောက်လောက် တစ်ပတ်စာလုံလုံလောက်လောက် စားနိုင်လောက်တဲ. အစားအစာပမာဏ အွန်လိုင်းကနေမှာတယ်လို့ သတင်းရတယ်။ ဒါနဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်ကိုလွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းတော့ အစားအသောက်မှာတဲ.သူဟာ အရပ်ရပ်နစ်ပေကျော်မြင့်တဲ. လူထွားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကိုတွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူပြောတဲ.ပုံပန်းအရ အဲဒီလူထွားကြီးဟာ ဆေးလင်းဘွိုင်းမှ ဆေးလင်း ဘွိုင်းအစစ်ပဲ...”

“ဟာ...ဒါဆို..ခုဘာလုပ်ထားပြီးပြီလဲ....”

“အဲဒီအိမ်ကို စုံထောက်အင်အား ၂၀ လက်က မျက်ခြေမပြတ်စောင့်ကြည့်နေခိုင်းထားတယ်..”

“ချက်ချင်းဝင်မစီးသေးဘူးလား...အ..အ...အဲ..”

မောင်မောင်ဇန်မှာ ဒေါက်တာပုနှင့်စကားပြောနေရင်း ပေါင်ခြံနေရာမှ ရွစ်ရွစ်ဖြစ်လာသောကြောင့် ငုံကြည့်မိလိုက်သည်။ အဲ..ဗျာ..။ များပြားလှသော ပုရွက်ဆိတ်များက သူ၏ဆီးခုံနှင့်ညီတော်မောင်တိုက်တွင် လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေကြသည်။ သူ ခုနက ယူပြီးအုပ်ထားသော ပန်းကန်မှ ပါလာဖြင်းဖြစ်သည်။ ညက မုန့်အချိုများစားပြီး ပန်းကန်မဆေးပဲ စားပွဲပေါ်တင်ထားမိသဖြင့် ပုရွက်ဆိတ်များတက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုပုရေ...အ..အ..နေဦးဗျ..အ..အိ...ခဏ..ခဏစောင့်....အောင်မလေးဗျ”

ပုရွက်ဆိပ်နီကြီးများ၏ ကိုက်ခဲမှုဒဏ်ကိုမခံနိုင်တော့ မောင်မောင်ဇန်တစ်ယောက် ရေချိုးခန်းတွင်းသို့ ခြေကုန်သုတ်ပြီးပြေးလေတော့သည်။

မောင်မောင်ဇန်၏ ယာဉ်ငယ်သည် ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်တွင်တရိပ်ပြေးနေသည်။ သူ၏ ဦးတည်ချက်မှာ အင်းစိန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အကျဉ်းထောင်။

“မင်း...ဘာကြောင့် ရွာစားကြီးကို သွားတွေ့ချင်တာလဲ..”

ဘေးတွင်ထိုင်လိုက်လာသော ဒေါက်တာမိနီက သူ့အားမေးခွန်းထုတ်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီကိစ္စမှာ စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်စရာတွေအများကြီး တွေ့နေရလို့..”

“အင်း...ပြောစမ်းပါဦး”

မောင်မောင်ဇန်က သူ၏ယာဉ်ပျံတွင် တပ်ဆင်ထားသော ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ကို ဒေါက်တာ မိနီဘက်သို့ လှည့်ပြလိုက်သည်။ ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် သေရွာပြန်မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်များကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ဒေါက်တာမိနီက သေသေချာချာဖတ်ကြည့်ပြီး သူ့နောက်တွင်ထိုင်နေသော ဒေါက်တာပုဖက်သို့ ပြလိုက်သည်။

“ဒီထဲကအတိုင်းဆို တော်တော်တော့ ဦးနှောက်ချောက်စရာ ကောင်းတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော်အထင်ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ရုံးထဲမှာပဲ သူ့လူကိုယ်ဘက်သား နှစ်ယောက်ထက် မနည်း ရှိနေနိုင်တယ်”

“အေး...ငါလည်း မင်းလိုပဲထင်တယ်....မင်းခုနကပြောတဲ့အတိုင်းဆို မနေ့ညက မင်းကိုလုပ်ကြံတဲ့ကိစ္စမှာ ငါတော့ ဒေါက်တာဘလူးကိုမသင်္ကာဘူး”

“အဲဒီလိုကြီးတော့ တဖက်သက်စွပ်စွဲလို့မရဘူးဗျ...ကျွန်တော်တို့မှာ လက်တွေ့ပြစရာ ဘာသက်သေမှ မကျန်ခဲ့တော့....ကျွန်တော်လုပ်ကြံခံရတယ်ဆိုတာတောင် ဘယ်သူမှ ယုံကြမှာ မဟုတ်ဘူး..... ဒါနဲ့...ကိုပု မနက်ကပြောတဲ့ ဟိုသုံးကောင်ကိစ္စကရော”

“လောလောဆယ်တော့ ဘာမှလုပ်လို့မရသေးဘူးကွ...ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကောင်တွေ အခု ခိုအောင်းနေတဲ့ နေရာက ကင်းနက်ဂိုဏ်းရဲ့နယ်မြေ....အဲဒီနားက အိမ်တွေအားလုံးကလည်း ကင်းနက်

မိသားစုဝင်တွေနေတဲ့နေရာ....ဒီတော့ မပိုင်သေးဘဲနဲ့ အဲဒီနယ်မြေမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမဖြစ်စေချင်လို့ အသာလေးစောင့်ကြည့်နေကြတာ...”

“အင်း...ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အခု ရွာစားကြီးနဲ့တွေ့ရင်တော့ အဖြေတစ်ခုခုထွက်လာနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရမှာပဲ...”

“ရွာစားကြီး ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

လာပြန်ပြီ...။ ဒီနေ့တော်တော်ထူးခြားနေသည်။ သူထောင်ကျသည်။ကာလတစ်ခုလုံး ဒီနေ့တစ်ရက်သာ ဧည့်သည်လာဖူးသေးသည်။ လာမဲ့လာတော့လည်း နှစ်ယောက်တောင်..။

ထောင်ဘာရာများနှင့်အတူ ထွက်လာရင်း ထောင်ဝင်စာတွေ့သည်။အခန်းတွင်းရောက်သောအခါ ရောင်ခြည်လွှာ၏တစ်ဖက်တွင် သူတစ်ကြိမ်မျှမမြင်ဖူးသည်။သူသုံးဦးကို တွေ့ရပြန်သည်။ တစ်ဦးမှာ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း၊ ရုပ်ရည်သန်သန်နှင့် လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျန်နှစ်ဦးမှာ အရပ်ပုယု လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ရှိသူ နှစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ရွာစားကြီး....ကျွန်တော်က ဒေါက်တာမောင်မောင်ဇန်ပါ...တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်...”

“ကိုယ်ကတော့ ဝမ်းမသာနိုင်ဘူးကွ...ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းကို ကိုယ် တစ်ကြိမ်မှမတွေ့ဖူးလို့ပဲ။ မင်းက ကိုယ်ကို ကောင်းကျိုးပေးမယ်..သူလား၊ ဆိုးကျိုးပေးမဲ့..သူလားဆိုတာကို မသိသေးပဲနဲ့ မင်းကိုခုမှတွေ့ရတာ ဝမ်းမသာနိုင်ပါဘူး”

ရွာစား၏ ဘုကျကျအပြောကြောင့် မောင်မောင်ဇန် အနည်းငယ်ဒေါသထွက်သွားသည်။ သို့သော် စိတ်ကိုပြန်ထိန်းပြီး ပြောစရာရှိတာဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ရွာစားကြီးကို သိချင်တာလေးနည်းနည်းမေးချင်လို့ပါ...”

“ဟား..ဟား...ဒီမှာ..မောင်ရင်က ဘာကောင်လဲ...မင်းသိချင်တာတွေကို ငါကဘာလို့ဖြေရမှာလဲ ..ငါ့ကိုဘာများမှတ်နေလဲ...”

“ဖြောင်း”

“အွတ်...”

ရွာစားကြီး စကားမဆုံးမီ နောက်မှလူတစ်ယောက်က နားရင်းဖြတ်ရိုက်လိုက်သဖြင့် ရှေ့သို့ငိုက် ကျသွားသည်။ မောင်မောင်ဇန်တို့က ရွာစားကြီးအား ရိုက်လိုက်သူကို အံ့ဩစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အသားညိုညို၊ ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုးဖြင့် လူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဗဟိုစုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးက အထူးအေးဂျင့် ရတနာမောင်ပါ.. ရွာစားကြီးကို ဖမ်းခဲ့တဲ့သူပေါ့..”

ထိုသူက မောင်မောင်ဇန်တို့ဘက်သို့လှည့်ကာ သူ့ကိုယ်သူ့မိတ်ဆက်ပြီးနောက် ရွာစားကြီးဘက် သို့ပြန်လှည့်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းကို ဟိုက လူကြီးလူကောင်းလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်မေးနေတာ ဘာကြောင့် ဘုဂလန်ပြန်ပြောရတာလဲ”

ရွာစားကြီးက ရတနာမောင်ဆိုသူအား မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်အော်သည်။

“ဟေ့ကောင်...ထောင်စည်းကမ်းတွေထဲမှာ အကျဉ်းသားကို မနှိပ်စက်ရဘူးဆိုတာ ပါတယ်ကွ... မင်းဘာကြောင့် ငါ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားတာလဲ...”

“အောင်မာ...မင်းကများ ငါ့ကိုပြန်အော်တယ်...ကဲကွာ..”

“ဖြောင်း...”

“ဒီမှာရွာစားကြီး...မင်းမှတ်ထားဖို့က ဒါမြန်မာနိုင်ငံကွ...သိလား...ကဲ...ဒီမှာနောက်တစ်လုံး’ ’

“ဖြောင်း...”

ရတနာမောင်၏ လက်သီးချက်များအောက်တွင် ရွာစားကြီးမှာ လိမ် နေအောင်ခံနေရသည်။ လက်သီးချက်များမှလွတ်အောင် အခန်းထောင့်သို့ ရွှေ့သွားပြီး ရတနာမောင်အား ပြန်အော်သည်။

“ရတနာမောင်...မင်းမှတ်ထား...ငါအပြင်ရောက်တဲ့နေ့ကျရင် မင်းသေပြီလို့သာမှတ်တော့..”

“အောင်မာ...ကဲ..ဘယ်သူအရင်သေမလဲ သိကြသေးတာပေါ့...ကဲကွာ..ကဲကွာ..”

ရတနာမောင်က ရွာစားကြီးအား စိတ်ရှိလက်ရှိထိုးနှက်နေသည်။ ဒေါက်တာပုနှင့် ဒေါက်တာမိနီ တို့က ထိုမြင်ကွင်းအား ဆက်လက်ကြည့်ရှုလိုစိတ်မရှိတော့သဖြင့် မောင်မောင်ဇန်အားခေါ်ကာ အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မောင်မောင်ဇန်မှာမူ တစ်ခုခုကို အပြင်းအထန်စဉ်းစားနေသည်ပုံရှိပြီး ဒေါက်တာပုတို့ ခေါ်ရာသို့ခေါင်းမငြိတ် ခေါင်းမခါဘဲပါလာသည်။

အင်းစိန်မှအပြန်လမ်းတွင် ယာဉ်ကို ကွန်ပျူတာဖြင့်မောင်းနှင်ကာ သုံးယောက်လုံး ငြိမ်ပြီးလိုက်လာကြသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်သူက မောင်မောင်ဇန်...။

“ရွာစားကြီးဟာ ဒီလိုအခြေအနေမှာတောင် ဘာကြောင့်ဒီလောက်မာနေတာလဲ...”

“မိန်းမနဲ့ မတွေ့တာကြာလို့နေမှာပေါ့ကွာ...”

“ဟာ..ကိုမိနီကလဲ...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ...”

“မသိဘူးလေကွာ...မင်းစကားကြီးက အဆုံးမရှိ အစမရှိနဲ့ဆိုတော့ ငါလဲ ထင်တာရမ်းပြောတာပေါ့ကွ..”

“ဟာ...ကျွန်တော်ပြောတာ..ရွာစားကြီးလေသံမာနေတာကိုပြောတာ..”

“ဪ...အင်းအင်း...ပြောပါဦး...ဘယ်လိုထင်လို့လဲ..”

“ရွာစားကြီးဟာ..တစ်ချိန်က ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာမှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခုလိုမျိုး မျှော်လင့်ချက်ကုန်ခမ်းပြီး တစ်သက်လုံးထောင်ထဲမှာ အရိုးထုတ်ရမယ့်အခြေအနေမှာ ဒီလောက်ထိမာနိုင်တာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးဗျ။ ပြီးတော့ သူပြောနေတဲ့ပုံစံက တစ်ခုခုအားကိုးရှိလို့ သေချာပေါက်ကြီး ပြောနေတဲ့ပုံမျိုး”

“အေး...ငါတို့လည်း အခုမှ နည်းနည်းစဉ်းစားမိလာတယ်။ ကဲ..ပြောစမ်းပါဦး...မင်းရဲ့ထင်မြင်ချက်လေး...”

“အခုတော့ သေချာပေါက်မပြောနိုင်သေးဘူးဗျာ...ဒါပေမယ့် သေချာတာတစ်ခုက ညကျရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီထောင်ကြီးကို တစ်ခေါက်ပြန်လာရဦးမယ်ဆိုတာပဲ..”

ည.....။

အင်းစိန်ထောင်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် အမှောင်ထုနှင့် တိတ်ဆိတ်မှုကသာ စိုးမိုးလျက် ရှိသည်။ ချမ်းအေးလှသော ဆောင်းညဖြစ်သဖြင့် လူသားလုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများမှာ မိမိတို့တာဝန်ကျရာနေရာမှ တစ်လက်မမျှမခွာပဲ စောင့်ခြုံငိုက်မြည်းနေကြသည်။ စက်ရုပ်များနှင့် လုံခြုံရေး ကိရိယာများကသာ တာဝန်ကျေပြန်စွာ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည်။

ည၏ မှောင်မိုက်မှုကို အခွင့်ကောင်းယူကာ လူရိပ်အချို့ ထောင်စည်းရိုးနားသို့ကပ်လာသည်။ စုစုပေါင်း လေးယောက်။ တစ်ဦးမှာ ဝတ်ရုံနက်ကြီးခြုံလွှမ်းထားသည်။ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျန်သူများမှာ လမ်းသူရဲပုံစံ ဝတ်စားထားသော ယောကျ်ားသုံးဦးဖြစ်သည်။

ဝတ်ရုံနက်နှင့်အမျိုးသမီးက ထောင်နံရံကြီးနားသို့ လျှင်မြန်စွာကပ်သွားပြီး လုံခြုံရေးကင်မရာများမှ လွတ်အောင် ပုန်းရှောင်ကာ နံရံပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားသည်။ နံရံပေါ်ရှိ ကင်မရာနှစ်ခုကြား ရောက်သွားသောအခါ ကင်မရာ၏ ဆုံလည်အစိတ်အပိုင်းမှ ကြိုးတစ်ကြိုးကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကင်မရာများမှာ လှုပ်ရှားမှုရပ်တန့်သွားပြီး တစ်နေရာတည်းသို့ ပုံသေ ရိုက်ကူးနေကြသည်။ ကင်မရာနှစ်လုံးလုံး၏ မြင်ကွင်းကို ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ရွေ့လိုက်ပြီး အောက်တွင်ကျန်ခဲ့သော သူမ၏လူများကို ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် လှမ်းခေါ်သည်။

သူမ၏လူသုံးယောက်မှာ ထောင်နံရံဘေးသို့ ရောက်အောင်လာခဲ့ကြသော်လည်း ပေ ၅၀ ခန့်မြင့်သော ထောင်နံရံကြီးပေါ်သို့ ကျော်တက်ရန်အတွက်မူ အခက်တွေ့နေကြသည်။ ထိုအခါ သူမက စိတ်မရှည်တော့ပဲ အောက်သို့ပြန်ခုန်ချလာပြီး တစ်ယောက်ချင်းစီကိုမကာ အပေါ်သို့တင်ပေးလိုက်သည်။ လေးယောက်လုံး နံရံပေါ်သို့ရောက်သွားသည်။ ထောင်လုံခြုံရေးများကမူ ၎င်းတို့လူစုကို ယခုချိန်ထိ သတိမထားမိသေး။

ထောင်အတွင်းပိုင်းတွင် လူရိပ်လူခြေရှင်းလင်းသည်။ အနေအထားရောက်သည်အခါ ဝတ်ရုံနက် နှင့်မိန်းကလေးက သူ့လူသုံးဦးကို ပထမပုံစံအတိုင်း နံရံအောက်သို့ချပေးပြီး မှောင်ရိပ်ကိုခိုကာ အထူး ရာဇဝတ်ကောင်များထားရာအခန်းသို့ ဦးတည်သွားနေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် လုံခြုံရေးစနစ်များကိုလည်း သူမ၏လျှင်မြန်မှုနှင့် ခွန်အားသန်မှုကိုအသုံးချကာ ဖျက်စီးကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး အထူးရာဇဝတ်ကောင်များ အကျဉ်းခန်းသို့ရောက်ရန် မြေကွက်လပ်လေးတစ်ခုကိုသာ ကျော်ရန်ရှိတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လုံခြုံရေးစနစ်များအနေအထားကို အရင်လေ့လာလိုက်သည်အခါ အန္တရာယ်ကင်းသည့် အနေအထားရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူမတို့ လူစု ထိုမြေကွက်လပ်အား ပြေးလွှားဖြတ်ကျော်လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ်.....။

“ဟေ့...တစ်ယောက်မှပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့...မင်းတို့ကို အားလုံးဝိုင်းထားပြီ”

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မီးများအားလုံးလင်းလာပြီကင်းမျှော်စင်မှ အသံချဲ့စက်ဖြင့် အော်သံကြားလိုက်ရသည်။ ၎င်းတို့လူစု၏ ပတ်ပတ်လည်မှ လက်နက်ကိုင်လုံခြုံရေးစစ်သားများ အမြားအပြားထွက်လာကြပြီး သေနတ်များဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားတော့သည်။

လူအုပ်အတွင်းမှ ဒေါက်တာမောင်မောင်ဇော်နှင့် သိပ္ပံပညာရှင်များ လူစုထွက်လာသည်။ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ဇော်က ဝတ်ရုံနက်နှင့်မိန်းကလေးနားသို့ သွားမည်ပြုစဉ် ဒေါက်တာမိနီတို့မှ လှမ်းပြီးသတိပေးကြသည်။

“မောင်မောင်ဇော်...အနားသိပ်မကပ်နဲ့...သူကအရမ်းမြန်တယ်”

“ဟင်း...ဟင်း...ကိစ္စမရှိပါဘူး...သူကျွန်တော်ရဲ့လိင်တံကို ကြောက်ပါတယ်”

မောင်မောင်ဇန်က မခိုးမခန့်ပြုံးပြီး ပြန်ပြောလိုက်ကာ...မိန်းကလေးနားသို့ ကပ်သွားသည်။

“ဟင်း..ဟင်း...မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ...ငါက အစောကြီးကတည်းက ကြိုမြင်လို့ အားလုံး ပြင်ဆင်ထားပြီးသား.....အ...အ ”

မောင်မောင်ဇန်က စကားပြောလိုမှမဆုံးသေးခင် မိန်းကလေးက အနားခုန်ဝင်လာပြီး သူ့ကို လည်ပင်း ညှစ်ကာ ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။ လျှင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် ခုန်ဝင်လိုက်သောကြောင့် ဝတ်ရုံခေါင်းစွပ်မှာလည်း ကျွတ်သွားပြီး သူမ၏မျက်နှာကို အားလုံးမြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ.. ...။

“ဟာ..”

“ဟင်း...”

“ချစ်နှင်းဆီ....”

ဝတ်ရုံနက်အောက်မှ ပေါ်လာသောချစ်နှင်းဆီ၏ မျက်နှာနုလေးကြောင့် အားလုံးမှင်တက်သွားမိသည်။ နှင်းဆီ၏မျက်နှာလေးသည် နတ်သမီးထောင်ချောက်ပင်မှ ပန်းတစ်ပွင့်ကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် လှပနေသည်။

“နှင်း...နှင်းဆီ...ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ..”

ဒေါက်တာမိနီက အံ့ဩတကြီးဖြင့် လှမ်းမေးသည်။ နှင်းဆီက မဲပြုံးလေးပြုံးလိုက်ရင်း

“ဟင်း..ဟင်း..အားလုံးအံ့ဩသွားကြလား..ခုမှတော့ မထူးပါဘူး...ကျွန်မအားလုံးကိုပြောပြမယ်..... တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ NRDM ကို သူ့လျှို့အဖြစ်ရောက်နေတဲ့ ရွာစားကြီးရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ပဲ။ ဒီဌာနမှာ မသေဆေးကိုစမ်းသပ်နေတယ်လို့ သတင်းရလို့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကျော်ကတည်းက ရွာစားကြီးရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ ဝင်နေတာ။ ဒေဝီကိုအဆိပ်ခတ်တာနဲ့ ဒေါက်တာမောင်မောင်ဇန်ကို လုပ်ကြံတာလဲ ကျွန်မပဲ။ စူပါကိုလည်း ကျွန်မရဲ့လုပ်ငန်းအတွက် အသုံးဝင်အောင် မြို့ဆွယ်ထားပြီး အခုမလိုအပ်တော့လို့ သတ်ပစ်လိုက်တာ။စိတ်မကောင်း စရာကတော့ ဒေဝီက ပုံမှန်အသိစိတ်လုံးဝပျောက်သွားတယ်။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရဲ့ အသိမျိုးပဲရှိတော့တယ်။ ဒါကြောင့် စူပါကိုသတ်ခိုင်းတုန်းက မှားပြီးကျွန်မကိုသတ်မိတော့မလို့။ ကံကောင်းပြီး ဟိုအရူးကောင်က ကြားကဝင်ခံသွားလို့ သက်သာတာ။ မိုက်ကယ်မသိဘူးတို့အဖွဲ့နဲ့ ဒေဝီကိုတွေ့အောင် ဖန်တီးတာလည်း ကျွန်မပဲ။ အခု မသေဆေးနည်းအပြင် အစွမ်းထက်တဲ့ဆေးတစ်မျိုးဖြစ်တဲ့ တီ ၁၃၄၆ ကိုပါရခဲ့တယ်လေ။ ဒေဝီနဲ့ကျွန်မ ခုလိုမျိုးအစွမ်းထက်နေတာ အဲဒီဆေးကြောင့်ပဲ..”

ချစ်နှင်းဆီက ရှည်လျားစွာရှင်းပြနေသည့်အချိန်တွင် သူမ ဖမ်းချုပ်ထားသောမောင်မောင်ဇန်က သူ၏လက်မှနာရီဖြင့် လိင်တံကို ညွှန်ကြားနိုင်ရန်ကြိုးစားနေသည်။သို့သော် ယင်းကို ချစ်နှင်းဆီကသတိထားမိသွားပြီး..

“ဟင်း..ဟင်း...ရှင်ကြီးစားသမျှ အပိုပါပဲဒေါက်တာ...ရှင်ရဲ့လိင်တံက လက်နက်ဆန်း အားလုံးကို သုံးလို့မရအောင် ကျွန်မနေ့လည်ကတည်းက အသံလွန်လှိုင်းနဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်ပြီးသွားပြီ။ ကျန်တဲ့သူတွေ အားလုံးလည်း နည်းနည်းလေးမှလှုပ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့....ဒေါက်တာမောင်မောင်ဇန်ကို ခုချက်ချင်း သတ်ပစ်လိုက်လို့ ရတယ်..ဘာမှတ်နေလဲ...”

ချစ်နှင်းဆီ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကြောင့် အားလုံးမှာ လှုပ်ပင်မလှုပ်ရဲဘဲ ရပ်ကြည့်နေကြရသည်။ ချစ်နှင်းဆီက ဒေါက်တာမောင်မောင်ဇန်ကို ချုပ်ထားပြီး ရွာစားကြီးအားဖမ်းဆီးထားသည် နေရာသို့ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်ဖြင့် ဝင်သွားသည်။ အချုပ်ခန်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် ရွာစားကြီး၏ အချုပ်ခန်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။ အတွင်းတွင်မတော့ ရွာစားကြီးမှာ နံရံဘက်လှည့်ကာ အပေါက်ကိုကျောပေးပြီးထိုင်နေသည်။

“ဆရာ..... နှင်းဆီရောက်လာပါပြီ..”

ချစ်နှင်းဆီက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သံတိုင်များကို လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့်ဆွဲချိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မောင်မောင်ဇန်ကိုချုပ်ထားလျက်ပင် အချုပ်ခန်းတွင်းသို့ဝင်သွားသည်။ ရွာစားကြီးမှာ ခုချိန်ထိ သူ့ဘက် လှည့်မကြည့်သေး။ ချစ်နှင်းဆီက ဆရာဟုနောက်တစ်ခါထပ်ခေါ်ပြီး ရွာစားကြီး၏ပုခုံးကို ကိုင်လိုက်သည့် အခါတွင်မှ သူ့ဘက်သို့လှည့်လာသည်။ သို့သော် ထိုင်နေသူမှာရွာစားကြီးမဟုတ်..။

“ဟင်.....ကိုစူပါ”

စူပါက ချစ်နှင်းဆီကို တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်သည်။

“နှင်းဆီ...မင်းပြောသမျှစကားအားလုံး ငါကြားပြီးပြီ။ မင်းဟာရုပ်ကလေးလှသလောက် တော်တော် အကြံပက်စက်တဲ...မိန်းမပဲ။ မင်းကို ငါ့လက်နဲ့သေအောင်သတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်.....”

စူပါကပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ချစ်နှင်းဆီအား ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ချစ်နှင်းဆီမှာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေသဖြင့် တောင့်ခံမထားနိုင်ဘဲ နောက်ဘက်သို့ လွင့်စင်ထွက်သွားသည်။ စူပါမှာ ချစ်နှင်းဆီထံသို့ ဆက်လက်ခုန်ဝင်သွားပြီး လက်သီးစုံပစ်ဝင်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ချစ်နှင်းဆီက အသာရှောင်ပေးလိုက်သဖြင့် နောက်မှန်ရုံကိုသာထိပြီး နံရံတစ်ခုလုံးပွင့်ထွက်သွားသည်။

“သတိသာထားပေတော့ ချစ်နှင်းဆီရေ.....ငါတို့တွေ စူပါကိုလည်း T 1346 ထိုးပေးထားတယ်ဟ”

မောင်မောင်ဇန်က ချစ်နှင်းဆီအား အော်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကျန်သူများလည်း စူပါ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့သန်မာနေရသည်ကို သဘောပေါက်သွားသည်။ စူပါမှာ မူလကပင် သိုင်းပညာတတ်ကျွမ်းသည်အပြင် အစွမ်းထက်ဆေးကိုပါ ထိုးပေးထားသောကြောင့် ချစ်နှင်းဆီအား အပေါ်စီးမှအဆက်မပြတ်တိုက်ခိုက်နေသည်။ ချစ်နှင်းဆီမှာမူ အသေအလဲရှောင်တိမ်းနေရပြီး ပြေးပေါက်ရှာနေရသည်။ ထိုစဉ် စူပါ၏နောက်မှအရိပ်တစ်ခု ခုန်ဝင်လာပြီးလှမ်းကန်လိုက်သဖြင့် စူပါမှာ ခပ်ဝေးဝေးသို့ လွင့်ထွက်သွားရသည်။

နောက်ထပ်ဝင်လာသူကား.. သေရွာပြန်မိန်းကလေး...(သို့မဟုတ်)ဒေဝီ..။

စူပါမှာ လဲနေရာမှ ကုန်းရုန်းထလိုက်ပြီး သူ့ကိုတိုက်ခိုက်လာသူအားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေဝီကိုမြင်သောအခါ မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

“ဟား...ဟား..... ဒီနေ့တော့ စူပါတို့ကံဇာတာတက်ပြီဟေ့။ တစ်ယောက်က ငါ့အသက်ကိုသတ်ခဲ့ တဲ့သူ.... တစ်ယောက်က ငါ့အချစ်ကိုသတ်ခဲ့တဲ့သူ။ ဒီနှစ်ယောက်လုံးကို တစ်နေ့တည်းမှာ ပြန်ပြီးလက်စားချေခွင့် ရပြီ။ ကဲ.....တစ်ယောက်မှ ထွက်ပြေးဖို့မကျိုးစားနဲ့.”

စူပါကပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ၏အင်္ကျီကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ကြွက်သားအမြောင်းမြောင်းထနေသော လှပသည့် ကိုယ်ကာယကို ကျန်သည်ယောက်ျားအားလုံးပင် ငေးမောကြည့်နေရသည်။ မိန်းကလေး နှစ်ဦးမှာလည်း သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ ဝတ်ရုံကြီးများကို ဆွဲချွတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကိုယ်စီဖြင့် လှပသော ကိုယ်လုံးလေးများမှာ ဘေးမှကြည့်နေသူ အားလုံးကို တံတွေးနင်သွားစေသည်။

“ကျား..”

“ယား..”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

“ကဲကွာ..”

“ဒုန်း”

တကယ်တမ်း သူတို့သုံးယောက် သူ့သေကိုယ်သေတိုက်ခိုက်ကြသည်အခါတွင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မုန်တိုင်းတိုက်သည်ပမာ မြောင်းဆန်သွားသည်။ စွမ်းအားကြီးမားသူများတိုက်ပွဲဖြစ်သည်။အတွက် ပြင်းထန်သောတိုက်ခိုက်မှုအရှိန်များကြောင့် ဘေးမှလူအားလုံးမှာ ဘေးလွတ်ရာအကာအကွယ်များယူထားရသည်။

စူပါမှာ ချစ်နင်းဆီတစ်ယောက်တည်းနှင့် တိုက်ခိုက်စဉ်က အသာစီးရခဲ့သော်လည်း နှစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်အခါတွင်မူ အနည်းငယ်အရေးနိမ့်စပြုလာသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ဦးမှာ ကျောက်တုံးကြီးများ၊ သံကြိုးကြီးများ၊ သံတိုင်များ၊ ဓာတ်တိုင်များကို လက်နက်ဖြင့်အသုံးပြုကာ သူ့ကို တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ ချစ်နင်းဆီပစ်ပေါက်လိုက်သော ကျောက်တုံးကြီးက သူ့ရင်ဝဆီသို့ တည်တည်ဝင်လာရာ အသည်းအသန်ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသဖြင့် ဒေဝီကိုင်းထားသောသံကြိုးကြီးကို မရှောင်နိုင်တော့ပဲ ခြေထောက်တွင်ချိတ်မိသွားသည်။ ထိုအခါ ဒေဝီကဆောင့်ဆွဲလိုက်သဖြင့် မြေပေါ်သို့ စူပါပြုတ်ကျသွားသည်။

ချစ်နင်းဆီက ကျောက်တုံးနောက်တစ်တုံးဖြင့် ထပ်မံပစ်ပေါက်လိုက်သောအခါတွင် မထိအောင် ခုန်ရှောင် သော်လည်း ခြေထောက်မှသံကြိုးကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်မရှောင်နိုင်ပဲ ဦးခေါင်းကိုထိသွားပြီး သွေးများ ဖြာကနဲကျလာသည်။ ကျောက်တုံးထိသည်အရှိန်ဖြင့်လည်း စူပါမှာလွင့်ထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းပြန်မထနိုင်ပဲရှိနေသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဒေဝီက သံချွန်ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် စူပါကိုပြေးပြီး ထိုးလိုက်လေသည်။ ဒေဝီ၏သံချွန်ကြီးမှာ စူပါဆီသို့ တဟုန်ထိုးဝင်လာသည်။ စူပါမှာ ဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့် ချက်ချင်းမထနိုင်ဘဲရှိနေရာ အားလုံးက သေပြီဟု တသမတ်တည်းထင်မှတ်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် ဒေဝီ၏သံချွန် စူပါဆီမရောက်ခင် လက်မတင်လေးအလိုတွင် ဒေဝီမှာဘေးသို့လွင့် ထွက်သွားလေသည်။ တဆက်တည်း သံမဏိပိုက်ကွန်တစ်ခုမှာ သူမပေါ် သို့အုပ်မိုးသွားပြီး ရုန်း မရအောင်တုပ်နှောင်လိုက်သည်။ ကြည့်ရှုနေသူများမှာ လက်သည်ကို အံ့ဩတကြီးဖြင့်ရှာလိုက်သည်။အခါတွင်မူ ဘောင်းဘီချွတ်ကာ မားမားကြီးရပ်နေသော မောင်မောင်ဇန်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့နောက်မှ ဒေါက်တာမိနီနဲ့ဒေါက်တာပုတို့က ဒေါက်တာတုတ်တို့ဘက်လှည့်ကာ လက်မ ထောင်ပြသည်။

“မောင်မောင်ဇန်ရဲ့လိင်တံကိုကျွန်တော်တို့ ပြန်ပြင်လိုက်နိုင်ပြီဗျို့။”

ဒေါက်တာမိနီကလှမ်းအော်ပြီးပြောလိုက်သည်။ ဒေဝီမှာ သူ၏ကိုယ်ပေါ်မှ သံမဏိပိုက်ကွန်ကို ရုန်းဖြတ်ရန်ကြိုးစားသော်လည်း သေးငယ်သောနန်းကြိုးမျှင်လေးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် ရုန်းလေလေ အသားထဲမြှုပ်လေလေဖြစ်ကာ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ချေ။ ထိုအခါတွင်မှ မောင်မောင်ဇန်က သူ၏လိင်တံတွင်းမှ မေ့ဆေးကျည်ဆန်များဖြင့်ပစ်ကာ ဒေဝီကို အိပ်မောကျစေလိုက်တော့သည်။

အခြေအနေမဟန်တော့မှန်းသိသည်အခါ ချစ်နင်းဆီမှာ ရုတ်တရက် နံရံပေါ် သို့ခုန်တက်ပြီး ထွက်ပြေးလေသည်။ စူပါမှာလည်း လဲနေရာမှ ကုန်းထပြီး ချစ်နင်းဆီနောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ကျန်သည်သူများလည်း သူတို့နောက်သို့ ရရာယာဉ်များဖြင့်လိုက်ကြသည်။ကောင်း ကင်ပေါ်မှ မိုးပျံကားတစ်စီးလည်းဆင်းလာပြီး ဒေါက်တာတုတ်တို့လူစုက ထိုကားဖြင့်လိုက်ကြသည်။ မောင်မောင်ဇန်မှာမူ သူ၏လိင်တံမှ ဂျက်ကိုဖွင့်ပြီး တွန်းကန်သည်။အရှိန်ဖြင့် လေတွင် ပျံဝဲကာ လိုက်လေသည်။

ချစ်နင်းဆီမှာ လျင်မြန်သောအရှိန်ဖြင့် တဟုန်ထိုးပြေးနေသည်။ ထိုနည်းတူ စူပါမှာလည်းသူမ ထက်မလျော့သောအမြန်နှုန်းဖြင့် နောက်ကလိုက်နေသည်။ မိုင်အနည်းငယ်ခန့်ပြေးပြီးသည်အခါတွင်မူ ရောမသံမဏိစက်ရုံဟောင်းကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ချစ်နင်းဆီမှာ ထိုစက်ရုံတွင်းသို့ပြေးဝင်သွားသည်။ စူပါလည်းနောက်မှလိုက်ဝင်လိုက်သည်။ အထဲသို့ရောက်သောအခါတွင်မူ ချစ်နင်းဆီက စင်တစ်ခုပေါ်သို့ပြေးတက်ပြီး ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လိုက်သည်။

စူပါမှာ စက်ရုံထဲရောက်သည်နှင့် ချစ်နင်းဆီပျောက်သွားသဖြင့် သတိကြီးစွာထားပြီး စက်ရုံတွင်း လှည့်လည်ရှာဖွေနေသည်။ အလင်းရောင်အနည်းငယ်သာရှိသောစက်ရုံကြီးဖြစ်နေသဖြင့် အလွယ်တကူ မတွေ့နိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင်မူ.....

“ဝိုး..”

“ဟိတ်..”

“ဝုန်း”

စက်သီးကြီးတစ်ခုက စူပါဆီသို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် တဟုန်ထိုးဝင်လာရာ အနောက်သို့ ခုန် ရှောင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သံမဏိခွက်ကြီးတစ်ခုဆီသို့ ပြုတ်ကျသွားပြီး ခွက်ကြီးက အဖုံးပိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် စက်ယန္တရားကြီးများက စတင်လည်ပတ်လာပြီး ထိုခွက်ကြီးအား အလိုအလျောက် သယ်ဆောင် သွားကြသည်။

စူပါမှာ မာကြောလှသောခွက်ကြီးအတွင်းမှ ရုတ်တရက် ထွက်ရန်မလွယ်ပဲ အခက်တွေ့နေသည်။ စက်များက ထိုသံမဏိခွက်အား သံရည်ကျိုကန်တွင်းသို့ ပစ်ချရန်သယ်ဆောင်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ စူပါက ခွက်အဖုံးကို အားကုန်ထိုးလိုက်ရာ အနည်းငယ်သာပဲသွားသည်။ ထိုအပဲမှ အပြင်သို့ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ စက်ခလုပ်ခုံတွင် စက်များအားကိုင်တွယ်ထိန်းချုပ်နေသည်။ ချစ်နင်းဆီအား မြင်လိုက်ရသည်။ ခွက်အဖုံးကို နောက်တစ်ကြိမ် လက်သီးဖြင့် အားပြင်းပြင်းထိုးလိုက်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာမှမထူးခြားတော့။

ထို့ကြောင့် စူပါမှာ ခွက်ကိုဖျက်ဆီးရန်အကြံအား လက်လျှော့လိုက်ပြီး အပဲနေရာမှ အပြင်သို့ လှေလာကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ခွက်အား သယ်ဆောင်ထားသည်။ သံကြိုးမှာ အနည်းငယ်သွယ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ စူပါမှာ ခွက်ထဲတွင် အားပြင်းပြင်းဖြင့် တစ်ချက်ဆောင့်ခုန်လိုက်သည်။ သံကြိုးရမ်းခါသွားပြီး သံစများလည်းဖွာထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်တစ်ချက် အားထည့်ပြီး ခုန်လိုက်သည်။အခါတွင်မူ သံကြိုးမှာ ထောင်းကနဲပြတ်ထွက်သွားပြီး ခွက်လည်း အောက်သို့ ကျသွားသည်။

“ဝုန်း..”

“ဒုန်း”

ခွက်မှာအောက်သို့အရှိန်ဖြင့်ကျသွားပြီး အဖုံးကိုဖိထားသည့် စက်လက်တံများလည်းပြုတ်သွားသဖြင့် အဖုံးမှာ အလွယ်တကူပွင့်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ စူပါလည်းခွက်တွင်းမှထွက်ပြီး ချစ်နင်းဆီရှိရာသို့ ခုန်တက်လာသည်။ ချစ်နင်းဆီလည်း စူပါလွတ်သွားမှန်းသိသဖြင့် ထွက်ပြေးပြန်လေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ စူပါမှာ မျက်ခြေပြတ်မခံတော့ပဲ နောက်မှထပ်ကြပ်မကွာလိုက်လေသည်။ ချစ်နင်းဆီမှာ တွေ့သည်လှေကားမှ တက်ပြီးပြေးရင်းဖြင့် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ စက်ရုံ၏အမြင့်ဆုံးနေရာနေရာသို့ အရောက်တွင်မူ ချစ်နင်းဆီမှာ ခြေလှမ်း များကိုရပ်လိုက်ရသည်။ ရှေ့တွင်လည်း သံရည်များပွက်ပွက်ဆူနေသော ကန်ကြီးမှလွဲပြီး ဆက်သွားစရာ နေရာမရှိတော့။ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ စူပါက သူမ၏လက်တစ်ကမ်းအကွာနေရာတွင် မားမားကြီးရပ်လျက်....။

ချစ်နှင်းဆီမှာ စူပါ.ကိုကြည့်.နေရင်းမှ မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်းပျော့ပြောင်းလာပြီး မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များလည်း စီးကျလာသည်။

“ကို.....နှင်းဆီကို တကယ်ရက်စက်တော့မှာလားဟင်...”

စူပါမှာ နှင်းဆီ၏အမူအရာကြောင့် ရုတ်တရက်ကြောင်သွားသည်။ နောက်မှ သူ့အားမာယာဖြင့် မြူဆွယ်နေမှန်းရိပ်မိသောကြောင့် မျက်နှာထားပြန်လည်တင်းလိုက်ပြီး..

“ဟား..ဟား..ဟား..ဟား..မင်းရဲ့မာယာဒါအကုန်ပဲလား...ငါဟာ အရင်ကလို မင်းလှည့်ချင်သလို လှည့်လို့ရတဲ့စူပါမဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းကြောင့် တစ်ခါသေပြီးသွားတဲ့ သေရွာပြန်စူပါကွ..... သိရဲ့လား..”

“ပြောပါကိုရယ်..ပြောပါ...နှင်းဆီမှာခဲတယ်ဆိုတာ...သိပါတယ်...ဒါပေမယ့် ဒါတွေအားလုံးဟာ ရွာစားကြီးရဲ့အစီအမံတွေပါ။ နှင်းဆီဟာ သူ့ကြိုးဆွဲရာ ကခဲရတဲ့အရုပ်တစ်ရုပ်ပါကိုရယ်.... နှင်းဆီဟာ ကို.ကိုဟန်ဆောင်ပြီးတော့ တွဲခဲတဲ့ကာလတစ်လျှောက်မှာ ကို.ရဲ့ ယောကျာ်းပီသတဲ့စိတ်ဓာတ်လေးတွေကြောင့် တကယ်ချစ်ခဲတယ်လို့ပြောရင် ယုံမလားကို.....ပြီးတော့ ကို သေသွားတုန်းက ကျခဲတဲ့မျက်ရည်တွေဟာလည်း တကယ်ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ကျခဲတာပါကိုရယ်...”

စူပါမှာ ချစ်နှင်းဆီ၏စကားတွင် တဖြည်းဖြည်းယုံချင်လာသည်။ သို့သော် ချစ်နှင်းဆီ၏လက်တစ်ဖက်မှ နောက်တွင်ရှိသောသံကြိုးကို ဖြုတ်နေသည်ကိုတော့ သတိမထားမိပေ။

“မင်းအပိုတွေမပြောနဲ့ကွာ..ဒါဆို..မင်းခုနက ငါ့ကိုလုပ်ကြံခဲ့တာရော...ဘာကြောင့်လဲ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုရယ်...နှင်းဆီလေ.....ကိုယ်ကိုယ်ကို သေမှာကြောက်ပြီး ကို.ကိုလုပ်ကြံမိခဲ့တာပါ။ နှင်းဆီမှာမှန်းသိပါတယ်။ ဒီအမှာအတွက် နှင်းဆီကိုယ်ကိုယ်ကိုအပြစ်ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ ကဲ..နောက်ဘဝကျမှ ဆုံမယ်နော်...ကို.ကိုသိပ်ချစ်တယ်...”

ချစ်နှင်းဆီမှာပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သံရည်ကန်တွင်းသို့ ခုန်ချရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ စူပါက နှင်းဆီတကယ်ခုန်ချသည်အထင်ဖြင့် နောက်မှပြေးဆွဲသည်။

“နှင်းဆီ...မလုပ်နဲ့..”

သို့သော်..ချစ်နှင်းဆီမှာ တကယ်ခုန်ချခြင်းမဟုတ်ပါ။ ခုန်ချသယောင်ပြုပြီး နောက်မှသံကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုအခါ အပေါ်မှ စက်သီးကြီးကြီးတစ်ခုက စူပါထံသို့ အရှိန်ဖြင့် လွှဲဝင်လာသည်။ ထိုအခိုက် မောင်မောင်ဇန်မှာလည်း စက်ရုံတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် လှမ်းအော်ပြီး သတိပေးလိုက်သည်။

“စူပါ..နောက်မှာ....”

“ဟာ..”

“ဝိုး..”

“ဟိတ်..”

“အမလေး..”

“ဝုန်း..”

“အား.....”

စူပါမှာ မောင်မောင်ဇန်၏သတိပေးသံကြောင့် စက်သီးကို ခုန်ရှောင်လိုက်ရာ သီသီလေးလွတ် သွားသော်လည်း စက်သီးလမ်းကြောင်းမှာ ချစ်နှင်းဆီဖြင့်ပါ တည်နေသဖြင့် စက်သီးဖြင့် တိုက်မိပြီး

ချစ်နှင်းဆီပြုတ်ကျသွားသည်။ သို့သော် အနီးရှိသံကြိုးတစ်ခုကို ကိုင်ထားမိသဖြင့် သံရည်ပူတွင်းသို့ မကျသေးပဲ လေထဲတွင် တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေသည်။

စူပါမှာ ချက်ချင်းပြေးဝင်လာပြီး ချစ်နှင်းဆီထံသို့ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“နှင်းဆီ...ကိုယ်လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်”

ချစ်နှင်းဆီမှာ စူပါ၏လက်ကိုမိရန် ရုန်းကန်ပြီးဆွဲနေသည်။ စူပါမှာလည်း ချစ်နှင်းဆီမိစေရန် အောက်သို့ အတန်ငယ်ဆင်းပြီး လက်ကမ်းနေသည်။

ခဏအကြာတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏လက်များ ထိမိသွားသည်။ စူပါမှာ အပေါ်သို့ အားယူပြီးဆွဲတင် ရန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် ချစ်နှင်းဆီ၏မျက်နှာတွင် အေးစက်စက်အပြုံးတစ်ပွင့်ပေါ်လာသည်။

“ဟား...ဟား...စူပါ....နှင်းဟာ ငါ့ရဲ့အိမ်မက်တွေကိုဖျက်ဆီးတဲ့သူ။ နင့်ကြောင့် ငါ့ရဲ့အကြံအစည်တွေ ပျက်စီးခဲ့တာ။ နင့်မှတ်ထားဖို့က ငါ့မှာအချစ်ဆိုတာမရှိဘူး။ တာဝန်မကြေတဲ့ငါ့အတွက် ရွေးစရာက သေလမ်းပဲရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတစ်ယောက်တည်းမသေဘူး။ ငါ့ကိုဒုက္ခပေးတဲ့နင့်ကိုပါ သေရွာခေါ် သွားမယ်...ကဲဟာ..”

“အား.....”

ချစ်နှင်းဆီမှာ စူပါ၏လက်ကို အောက်သို့အားကုန်ဆောင့်ဆွဲချလိုက်ရာ စူပါမှာမထိန်းနိုင်တော့ပဲ နှစ်ယောက်လုံး သံရည်ပူတွင်းသို့ ကျသွားလေတော့သည်။

မောင်မောင်ဇန်မှာ အပေါ် သို့အမြန်ပြေးတက်လာသော်လည်း ဘယ်လိုမှမမှီတော့ပေ...။ ၁၀၀၀ ဒီဂရီ အထက်ဆူပွက်နေသည်။ သံရည်ထဲတွင် သူတို့နှစ်ဦးလုံး အသက်ရှင်ဖို့လမ်း လုံးဝမရှိတော့။

ခဏအကြာတွင် ကျန်သည့်အဖွဲ့သားအားလုံး စက်ရုံတွင်းသို့ရောက်လာကြပြီး မောင်မောင်ဇန်အား အဖြစ်အပျက်အားလုံးဝိုင်းမေးကြသည်။ အကြောင်းစုံကိုသိရလေသောအခါ စူပါအတွက် ယူကြိုးမရဖြစ်ရလေသည်။ အချစ်အတွက်.....တစ်သက်မှာနှစ်ခါသေခဲ့ရရှာလေသော စူပါ.....။

လမ်းမပေါ်တွင် မြူခိုးများဆိုင်းနေသည်။

အချိန်ကား...နေ့လည် ၁:၃၀။

မောင်မောင်ဇန်တစ်ယောက် ကန်တော်ကြီးပတ်လမ်းအတိုင်း သူ၏ MM-flyer 05 ယာဉ်ငယ်လေးကို မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ရှေ့တွင်ဥမင်ဝင်ပေါက်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် ယာဉ်ကို အရှိန်အနည်းငယ် လျှော့ချလိုက်သည်။ အမှန်တကယ်တော့ မောင်မောင်ဇန်မောင်းနှင်နေသည် ဤလမ်းကြီးမှာ ယာဉ်အသွားလာ မရှိသလောက်နည်းသော လမ်းမကြီးဖြစ်သည်။ ယာဉ်များမှာ များသောအားဖြင့် မြေအောက်ဥမင်များမှသာ အသွားများကြသည်။

ထိုစဉ် သူ၏ယာဉ်မှာမောင်းနှင်နေရင်းနှင့် တုန်ခဲထိုးရပ်သွားသည်။ လမ်းဘေးယာဉ်ထိန်းရဲ့ ရုံငယ်လေးမှ စက်ရုပ်ယာဉ်ထိန်းရဲ့တစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့မှ သူ၏ယာဉ် သံလိုက်စက်ကွင်းမိသွားပြီဟု သိလိုက်ရသည်။ စက်ရုပ်ရဲက ကားနားကိုရောက်လာသည်။

“အိုင်ဒီလေး တစ်ချက်လောက်ပြလို ရမလားခင်ဗျာ”

စက်ရုပ်၏ပါးစပ်နေရာရှိ စပီကာမှချိုသာသော အသံထွက်လာသည်။ သူ၏အိုင်ဒီကတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သောအခါ ညင်ညင်သာသာဆွဲယူသွားပြီး သူ၏ရင်ဘတ်နေရာရှိ အိုင်ဒီစလော့ ဌံ့ ထိုးထည်လိုက်သည်။

“အနှောက်အယှက်ပေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါဒေါက်တာ။ ဒေါက်တာရဲ့ယာဉ်က သတ်မှတ်မိုင်နှုန်း ထက်လျော့ပြီး မောင်းနှင်လာတဲ့အတွက် ခုလိုတာဝန်အရလုပ်ရတာပါ”

စက်ရုပ်ရဲသားလေးက ချိုသာစွာပြော၍ သူ၏အိုင်ဒီတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်အကြိမ် အရေအတွက် တစ်ခုထပ်တိုးလိုက်သည်။ သူ၏အိုင်ဒီကို ပြန်ယူပြီး ယာဉ်ကိုဆက်လက်မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ မကြာမီအချိန်အတွင်း သူ၏ရုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ယာဉ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ယာဉ်ကို အော်တိုမောင်းနှင်စနစ်သို့ ပြောင်းလဲ၍ ကားပါကင်သို့ သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အဝမှလုံခြုံရေးစနစ် အဆင့်ဆင့်ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် သူ၏အလုပ်ခန်းရှိရာ စက်ရုပ် ဘီ သို့ဦးတည်၍ လမ်းလျှောက်သွားစဉ် ကုတ်အကျီအဖြူများ ဝတ်ဆင်ထားသော အရပ်ပုပုနှင့် လူနစ်ဦးက သူ့အားလှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟေး...ဒေါက်တာဇန်...ခုမှလာတာလား...”

“အေးဗျာ...ဒီနေ့ အရိန္ဒမာတာဝါမှာ စကြာဝဠာလုံးဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာရှင်များ ညီလာခံရှိတယ်လေဗျာ။ အဲဒီညီလာခံပြီးမှ နေ့လည်စာစားပြီး ပြန်လာတာ”

ထိုသူနစ်ဦးအားပြန်လည်နှုတ်ဆက်၍ အလုပ်ခန်းရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ရုံးခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လုံခြုံရေးစက်ရုပ်ကလေးက မင်္ဂလာပါဒေါက်တာဟု နှုတ်ဆက်ပြီး တံခါးနှစ်ချပ်မှာ အလိုအလျှောက် ပွင့်သွားသည်။ အခန်းတွင်းရှိစားပွဲ၌ မိန်းမပျို တစ်ဦး...အဲ...မဟုတ်ပါ...ယောက်ျားမျက်နှာကြီးဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကို...အဲ...မဂါးဖီးလ်...ဒီနေ့ဘာထူးသေးလဲ...”

ဟုတ်ပါသည်။ ဒေါက်တာဂါးဖီးလ်တစ်ဖြစ်လဲ မဂါးဖီးလ်ဖြစ်ပါသည်။ သေရွာပြန်မိန်းကလေးအမှုကြီး ပြီးစီးသွားသည်အခါတွင် ဒေဝီ၏လက်ချက်ဖြင့် သုတ်များခမ်းကာ ယောက်ျားစိတ် လုံးဝကုန်ခမ်းသွားသောကြောင့်မိန်းမအဖြစ် အသွင်ပြောင်းပေးလိုက်ရသော မဂါးဖီးလ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မဂါးဖီးလ်က ကွန်ပျူတာခလုတ်ကလေးများကို တဒေါက်ဒါက်နှင့်ခေါက်လိုက်ပြီး ဖန်သားပြင်ပေါ်မှ ပေါ်လာသောစာတန်းလေးများကို ဖတ်ပြသည်။

“မနက် ၉နာရီ ၁၂မိနစ်မှာ နိုင်ငံတော်ဇီဝလုံခြုံရေးဗျူရိုက မနက်ဖြန်တက်ရမဲ့အစည်းအဝေးအတွက် ဒေတာတွေ မေးလ်နဲ့လှမ်းပို့ပါတယ်။ ၉နာရီ ၂၆မိနစ်မှာ စမ်းသပ်မှုအမှတ် အေ ၃၃၂၇ အောင်မြင်ကြောင်း ဒေါက်တာဘလက်ဒီဗယ်လ်က လှမ်းပြီးအကြောင်းကြားပါတယ်။ ၁၀ နာရီ ၄ မိနစ်မှာ စနေဂြိုဟ်က ဒေါက်တာဆိုးပေက ညီလာခံအကြောင်း အသံလွန်လှိုင်းနဲ့ လှမ်းမေးပါတယ်။ အဲဒီကနေ နေ့လည် ၁နာရီအထိကို ဆရာညီလာခံတက်နေကြောင်း အချက်ပြစစ်စတင်တင်ထားလို့ ဘာမေးလ်မှမဝင်ပါဘူး။ ၁နာရီ မိနစ်၂၀မှာ ဆရာရဲ့ဂဲလ်ဖရန် စန္ဒီဆီကဆရာပြန်ရောက်ပြီလားလို့ လှမ်းမေးပါတယ်”

“အေး...အေး...ဟုတ်ပါပြီ...ခဏနေရင် ဆရာအခန်းထဲကို အောက်ဆီဂျင်ဂျူစ်တစ်ခွက် လှမ်းပို့ခိုင်းလိုက်ပါကွယ်”

“ဪ...ဆရာ...ခဏ...ဆရာအတွက်ပါဆယ်တစ်ထုပ် ရောက်နေပါတယ်...”

“ဟုတ်လား...ပြစမ်းပါဦး”

မောင်မောင်နော်က ပါဆယ်ထုပ်အားနေရာတွင်ပင် ဖွင့်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။ အထဲတွင်တော့၊
ဓားမြောင်တစ်ချောင်းနှင့် စာတစ်စောင်။ ဓားမြောင်ကို အရင်ယူကြည့်လိုက်သောအခါ....

“ဟာ..ဒါ ငါ့ကို ဟိုတစ်ခါလုပ်ကြံတဲ့ဓားမြောင်ပဲ..”

မောင်မောင်နော်မှာ ပိုစိတ်ဝင်စားသွားပြီး စာကို ကမမ်းကတမ်းယူဖတ်လိုက်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း
တွေ့ရလေသည်။

မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဒေါက်တာမောင်မောင်နော်ခင်ဗျား

မိတ်ဆွေကြီးအနေနဲ့ ကျွန်တော်ကိုမမေ့လောက်သေးဘူးလို့ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မိတ်ဆွေကြီးကို
တစ်သက်မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိတ်ဆွေကြီးကြောင့် ကျွန်တော်ရဲ့အကြံအစည်အားလုံး
ပျက်ခဲ့ရတဲ့အပြင် အချစ်ဆုံးတပည့်မလေးကိုလဲ ဆုံးရှုံးခဲ့ရလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်တုန်းက အခြေအနေအရ
မိတ်ဆွေကြီးကို လက်တုံ့ပြန်ခွင့်မကြုံခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ကျွန်တော်ဟာနိုင်ငံတော်ရဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်
ရပြီးအပြင်ကိုရောက်နေပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်သတိပေးချင်တာက မိတ်ဆွေကြီးဘယ်တော့မှ သတိလက်လွတ်
မနေပါနဲ့။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့လက်ဖဝါးပေါ်က အသက်လမ်းကြောင်းဟာ အလိုအလျောက်
တိုသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်အာမခံပါတယ်။

ရွာစားကြီး(ဒုစရိုက်ထိပ်သီး)

ပြီးပါပြီ